УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

СВЯТИЙ РІК МИЛОСЕРДЯ

8 ГРУДНЯ 2015 - 20 ЛИСТОПАДА 2016

"Церква може вчинити очевиднішою свою місію бути свідком милосердя. Це шлях, який розпочинається з духовного навернення. І ми повинні ступити на цей шлях. Саме тому я вирішив проголосити Надзвичайний Ювілей, у центрі якого буде Боже милосердя. Це буде Святий Рік Милосердя".

Папа Франциск

ГРУДЕНЬ
2015
№ 12 (273)

ПРО ВІДПУСТИ З НАГОДИ РОКУ МИЛОСЕРДЯ
16 стор.

54-ДЕННА ПОМПЕЙСЬКА ДЕВ'ЯТНИЦЯ
23 стор.

СВ. ЮДА-ТАДЕЙ – ЗАСТУПНИК У ВАЖКИХ ОБСТАВИНАХ!
47 стор.

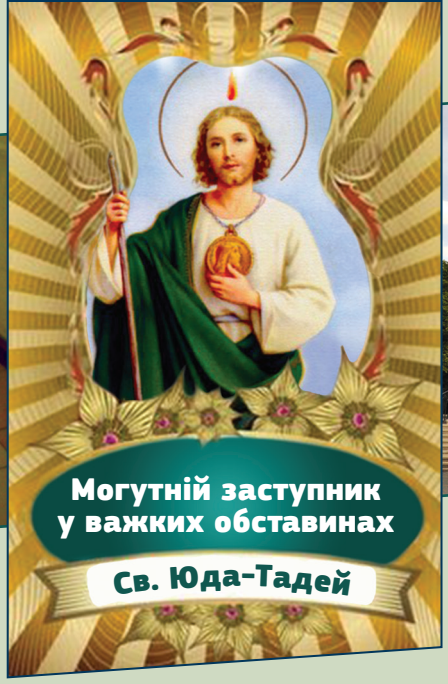

З нагоди відкриття СВЯТОГО РОКУ МИЛОСЕРДЯ, проголошеного Папою Франциском

9 днів | 18-27 грудня 2015

З МОЩАМИ СВЯТОГО АПОСТОЛА ЮДИ-ТАДЕЯ

У ЦЕРКВІ СВЯТОГО ОНУФРІЯ У ЛЬВОВІ

Розпорядок на щодень

07:15 Служба Божа за померлих. Дев'ятниця до св. Юди-Тадея. Панахида
10:00 Служба Божа. Молитви за звільнення від узалежнень та за зцілення хворих. Молебень і Дев'ятниця до св. Юди-Тадея.
17:15 Вервиця до св. Юди-Тадея
17:30 Вечірня
18:15 Служба Божа за здоров'я. Виставлення Найсв. Тайн. Молебень і Дев'ятниця до св. Юди-Тадея. Суплікація.

Розпорядок у неділі та свята

07:30 (у свята 7:15) Служба Божа за померлих. Дев'ятниця до св. Юди-Тадея.
09:30 Служба Божа. Дев'ятниця до св. Юди-Тадея.
17:15 Вервиця до св. Юди-Тадея
17:30 Вечірня
18:15 Служба Божа за здоров'я. Виставлення Найсв. Тайн. Молебень і Дев'ятниця до св. Юди-Тадея. Суплікація.

Запрошуємо всіх, особливо численних шанувальників святого Юди-Тадея, взяти участь у Дев'ятниці та в особистій молитві просити про потрібні Божі ласки в безвідмовного заступника. А якщо хтось вже отримав якісь Божі ласки за посередництвом св. Юди-Тадея, то це чудова нагода виразити свою вдячність перед його мощами.

Під час Дев'ятниці з 24 до 27 грудня 2015 р. ВІДБУДУТЬСЯ ПЕРЕДРІЗДВЯНІ РЕКОЛЕКЦІЇ. Вислухавши бодай три науки, приступивши до св. Сповіді та св. Причастя, можна буде доступити повного відпусту.

Прийти, помолитися та поцілувати мощі св. Юди-Тадея можна буде кожного дня з 7:00 до 19:30 год.

ЗАПРОШУЄМО ТА ЧЕКАЄМО НА ВАС!

Наша адреса:
м. Львів,
вул. Б. Хмельницького, 36,
церква св. Онуфрія

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

ЧАС ЗАЗНАВАТИ МИЛОСЕРДЯ І ЧАС БУТИ МИЛОСЕРДНИМИ

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі читачі нашого «Місіонаря», як Ви, може, вже знаєте, Папа Франциск проголосив 2016 рік Святим Роком Милосердя, який розпочнеться 8 грудня і триватиме до 20 листопада наступного року.

У нас є намір долучитися до цієї прекрасної ідеї Святішого Отця, і подавати в «Місіонарі» у 2016 році матеріал з наголосом на цій тематиці. Ми журилися, що подати вже на цей місяць про милосердя. І тут Бог дав знак для нашої редколегії, а, може, навіть зробив маленьке чудо. До нас почали надходити від Вас, любі наші читачі, численні свідчення про безмежне Боже милосердя, виявлене до вас і ваших рідних через ревну молитву, палку надію, незламну віру, та звичайно, могутнє заступництво різних святих, зокрема святого апостола Юди-Тадея. І ви знаєте, ми зрозуміли, що це знак від Бога – Він хоче, щоб «Місіонар» був місіонарем милосердя Божого і людського. Хотілося б, щоб «Місіонар» був у кожній християнській родині та навчив виявляти милосердя один до одного. Важливо зрозуміти, особливо це актуально для членів Апостольства молитви, що в цей Рік Милосердя Господь посилає нас, як апостолів, з місією свідчити про Боже милосердя, оздоровлювати рани людських сердець милосердям, проганяти нечисту силу духом любові та милосердя: *«Скликавши дванадцятьох, Ісус дав їм силу й владу над усіма бісами, й оздоровляти недуги, і тоді послав їх проповідувати Царство Боже й недужих лікувати. […] І вийшли вони та, ходячи по селах, звіщали Добру Новину й оздоровляли всюди (Лк. 9:1-2; 6).*

На порозі Року Милосердя, звернімо свої очі до Матері Милосердя, – бо саме так ми Її звемо в молитві «Радуйся, Царице, Мати Милосердя» – особливо в день Її Непорочного Зачаття (коли розпочинається Святий Рік Милосердя), і серцем, не лише устами, у молитві просімо ласки милосердя для себе і передусім для всіх тих, хто його найбільше потребує. За прикладом нашої Небесної Неньки нехай наше милосердя буде чистим, непорочним, без тіні злого чи хитрого наміру, безкорисливим, повним любові та доброти.

Наближається до завершення 2015 рік, який був для кожного з нас нелегким у різних планах. Однак, попри все, ми завжди маємо покладати цілковите довір'я на Боже милосердя. Ціла наша редколегія висловлює найщирішу подяку Богові за кожного з вас, найулюбленіші наші читачі, що ви є, і ви є з нами, з «Місіонарем», який є товаришем в життєвій мандрівці кожного із вас, потішає у смутку, розділяє в радості, кріпить у труднощах, підбадьорює у розпачі. Дякуємо найсердечніше кожному із вас особисто: усім читачам, дописувачам, тим, що допомагають з розповсюдженням нашого журналу, жертводавцям і усім людям доброї волі, які моляться за нас чи у різний спосіб нас підтримують. А ми, Отці Василіяни, будемо і надалі сіяти Боже Слово через «Місіонар» у ваших серцях, і у всякий спосіб трудитися для вас – бо саме до цього нас покликав Господь. І за це Йому нехай буде найбільша слава і подяка навіки. Нехай Бог вас усіх щедро благословить і обдарує вас своїм безмежним милосердям. До зустрічі у новому 2016 році.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ с. 7

МУЧ. БОНІФАТІЙ с. 8

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА СІЧЕНЬ с. 9

МОЛИТОВНІ НАМІРИ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ДЛЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2016 РІК с. 11

ПАПСЬКА БУЛЛА «ОБЛИЧЧЯ МИЛОСЕРДЯ» с. 12

ЩО ТАКЕ ЮВІЛЕЙНИЙ РІК І НАВІЩО ВІН? с. 15

ЛИСТ ПАПИ ФРАНЦИСКА ПРО ВІДПУСТИ З НАГОДИ НАДЗВИЧАЙНОГО ЮВІЛЕЮ МИЛОСЕРДЯ с. 16

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ В НЕДІЛІ ГРУДНЯ с. 18

ФАЇНА ЛЯХЕР – ХРИСТИЯНКА АННА Й МОНАХИНЯ МАРІЯ с. 20

ПОЯСНЕННЯ ПРО «ШІСТЬ СЛУЖБ БОЖИХ», с. 22

54-ДЕННА ПОМПЕЙСЬКА ДЕВ'ЯТНИЦЯ – БЕЗВІДМОВНА ВЕРВИЦЯ ДО БОЖОЇ МАТЕРІ с. 23

УКРАЇНА МАЄ НОВОГО НУНЦІЯ с. 26

ОДНОСТАТЕВИХ «ШЛЮБІВ» В УКРАЇНІ НЕ БУДЕ! с. 26

У РОСІЇ ЗАБОРОНИЛИ КНИЖКИ ШЕПТИЦЬКОГО І СЛІПОГО с. 26

В УГКЦ ЗОБОВ'ЯЗАЛИ ПРИЧАЩАТИ ДІТЕЙ с. 27

ПОГАШЕННЯ БОРГІВ У ЮВІЛЕЙ МИЛОСЕРДЯ с. 27

ВОНИ ЖИЛИ 25 РОКІВ»ЯК БРАТ З СЕСТРОЮ», ЩОБ МОГТИ ПРИЙМАТИ ПРИЧАСТЯ с. 27

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ О. КЛИМЕНТІЯ СТАСІВА, ЧСВВ, «МІСІЯ ВИСОКОГО СЛОВА» У ЛЬВОВІ В ХРАМІ СВ. ОНУФРІЯ с. 28

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ДІВЧАТ: ПОКЛИКАННЯ ТА ГІДНІСТЬ ЖІНКИ с. 31

24 ДНІ В ЗОНІ АТО с. 32

ЧУДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ (ОПОВІДАННЯ) с. 34

ПРО ЖИТТЯ І СМЕРТЬ:
ЦІКАВІ СПОГАДИ С. КЛАВДІЇ ВЕЛЬГОШ, ЧСВВ с. 35

ЧУДЕСНЕ СПАСІННЯ с. 36

БОЖИЙ ПОСЛАНЕЦЬ с. 37

ГОСПОДЬ ЗАХОТІВ,
ЩОБ МОЯ ДИТИНА ЖИЛА с. 41

ПРАВДА, МАМО с. 42

НАДІЯ БЕЗНАДІЙНИХ с. 43

ПОДЯКА НАЙСВЯТІШОМУ СЕРЦЮ ІСУСА
ТА НЕПОРОЧНОМУ СЕРЦЮ МАРІЇ, СІМ'Ї
НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ЗА ЛАСКУ ЗЦІЛЕННЯ
ЯРОСЛАВИ ВІД ГОСТРОЇ ФОРМИ РАКУ с. 46

СВЯТИЙ ЮДА-ТАДЕЙ – МОГУТНІЙ ЗАСТУПНИК
ТА НЕБЕСНИЙ ПОКРОВИТЕЛЬ
У ВАЖКИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ! с. 46

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 49

КРОСВОРД с. 50

с. 31

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
Василина ГИМЕР

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 29.11.2015 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

**Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і
скорочувати надіслані матеріали.**

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць (вказати місячні наміренння: загальне, євангелізаційне, місцеве) і наміренння на сьогоднішній день (вказати наміренння дня).

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на грудень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: За живий досвід Божого Милосердя – Бог не перестає нам дарувати прощення.

МІСІЙНИЙ: За сім'ї – нехай буде для них Різдво Христове знаком надії.

МІСЦЕВИЙ: За добробут в країні й за щире прагнення будувати рідну хату.

ПОКРОВИТЕЛЬ: св. Миколай

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на січень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб щирий діалог представників різних релігій приніс плоди миру й справедливості.

Ми живемо в епоху розбіжностей між людьми на національному, релігійному, економічному та іншому ґрунті. Подібні розбіжності не тільки є живильним ґрунтом для розвитку екстремізму, але і все далі відводять людей від братства. У різні роки створювалися різні організації, щоб якось порозумітися, примиритися, щоб щиро вірити в Бога, не вбивати своїх братів і сестер – дітей Божих.

Ще в 1893 р. теософи організували й провели в Чикаго Світовий Конгрес Релігій. Гаслом його стало привернення уваги громадськості до важливості діалогу між релігіями для підтримки миру. На цьому конгресі був створений Світовий парламент релігій і вперше поставлено питання про створення Організації Об'єднаних Релігій (ООР), але все було марно. Подальші спроби створення подібних організацій були так само безуспішні: Всесвітній парламент релігій у Чикаго – 1893 р., у 1930-і рр. Загальний конгрес віросповідань, в 1950 р. – Всесвітній альянс релігій, у 1893 II Всесвітній конгрес релігій, у 2004 р. – Всесвітній форум релігій в Барселоні.

Говорити про діалог між релігіями можна, розуміючи єдиний фундамент для діалогу. В якості такого фундаменту є універсальні, загальнолюдські, вічні цінності. Але, на жаль, не всі хочуть практикувати ці цінності. І самі релігійні лідери нічого не зроблять, якщо не буде бажання всіх віруючих. В часи, коли жив апостол Павло, римляни-християни також не жили у християнському суспільстві. Він писав до них: "Живіть у мирі з усіма, якщо це можливо" (Рим. 12:18). Ці слова заохочують нас робити все можливе заради уникнення напружених відносин та конфліктів. Мирне співіснування ніколи не залежить лише від однієї сторони. Але Павло наполягає, щоб з огляду на мир, християни, принаймні, робили те, що залежить від них. Для того, щоб жити разом у тривалому мирі, толерантності не достатньо. Поважати інших – не значить просто залишити їх у спокої. Це також значить бути зацікавленими в них. Ми не можемо мовчати про те, що Христос є нашою надією і життям. Тому слухаймо, про що просить нас апостол: "Завжди будьте готові відповісти будь-кому, хто цікавиться причиною нашої внутрішньої надії»(I Петр. 3:15), якої позбавлені, на жаль, представники тих релігій, котрі через війну, відбирання життя, намагаються віднайти щось тільки подібне на надію...

Євангелізаційний: Щоб через діалог і братню любов, за благодаттю Святого Духа, були подолані розколи між християнами.

Вже в IX ст. відбувалася гостра богословська полеміка між західним та східним духівництвом, яка закінчилася розривом відносин між Папою римським і константинопольським Патріархом у 1054 р., коли Папа і Патріарх взаємно відлучили один одного від Церкви й оголосили анафему. Після цього римська Церква почала називатися католицькою (від грецької «вселенський, всеохоплюючий»), а константинопольська та олександрійська, антіохійська і єрусалимська, які підтримували її, ортодоксальними (православними). На відміну від католицизму, православ'я не має єдиного церковного центру, що об'єднував би віруючих у масштабі планети. Історично склалося так, що перші християнські центри, котрі в майбутньому перебрали контроль над діяльністю віруючих на значних територіях, формувалися як самостійні церковні утворення. Згодом, з розпадом Римської імперії, такі центри визначилися в Александрії, Антіохії, Константинополі та Єрусалимі.

Відтоді спливло багато часу, ми стали розумнішими, можемо читати Святе Писання рідною мовою, маємо найкомфортніші умови для молитов від часу існування Церкви – не на користь, але не змогли прокляти в собі спокусу змія, який і далі звисає з дерева пізнання добра і зла й кличе нас повстати проти Бога, гріхами славолюбства, непокори й егоїзму... Кардинал Курт Кох каже: «Ще з дитинства мене вражала історія, коли римські солдати ділили те, що належить Госпо-

ду – Його хітон. Вони не хотіли його порвати, але залишити цілим. Так він став в історії символом єдності Церкви. Мене вражало також, що ми, християни, зробили те, що не зробили солдати – ми розірвали хітон Господа. Тепер необхідно багато роботи, щоб його з'єднати…». Нас сьогодні вражають злочини, війни, але ми зовсім спокійні, коли не любимо братів і сестер по вірі, на заклик Христа: «Щоб усі були одно»…Нашою молитвою хай буде внутрішня праця в ділянці братерства, допомоги, пошани й єднання в Христі Ісусі, як Слові так і у Святих Тайнах.

Місцевий: За плекання сімейних цінностей та опертя нав'язливому нехристиянському способу життя.

Правильно пізнавати Христа й поширювати Його слово може тільки традиційна християнська сім'я, яка є відкритою для народження дітей та створює «людський простір для зустрічі з Христом» – говорив Папа Бенедикт XVI (2011 р.). «Нова Євангелізація багато в чому залежить від домашньої Церкви, тобто сім'ї. Світ переживає «Затемнення Бога, поширення антисімейних ідеологій та деградацію сексуальної етики», тому справжні католицькі сім'ї «свідченням свого життя» можуть дати хороший інструмент для проповідування Доброї Новини.

Католицькі сім'ї можуть досягти цих цілей у «взаємній любові одне до одного, через відповідальне народження, через турботу й виховання своїх дітей, через допомогу нужденним та участь в церковній діяльності і через громадянські зобов'язання. Все це має відбуватися у тісній співпраці зі священиками та єпископами».

Важко опертися сучасним сім'ям пропаганді нехристиянського способу життя, важко плекати вічні цінності в атмосфері нав'язливих технологій, які викривляють, особливо, дитячу свідомість, роблять старими дитячі душі, через перегляд насильства, зла, неправди й заздрості на телепристроях. Батькам не легко впоратися із пропозиціями, які надходять з усіх сторін, немає часу все осмислити, пересіяти й вибрати, те що буде справжнім благом для родини й у свою чергу для країни. Але є "вакцина" проти цього всього – це закон совісті всередині кожного, кожної з нас, який не зфальшивить й не кине людину напризволяще. Потрібно тільки дбати, щоб не перервався зв'язок з Лікарем душ і тіл, дателем цього лікарства.

Покровитель на січень:
муч. Боніфатій

Святий Боніфатій був слугою в однієї багатої пані і жив у Римі. Будучи християнином, він милосердно ставився до людей, цілком виправдавши своє ім'я, яке у перекладі з латинської мови означає «чинити добро».

Коли Боніфатій поїхав на Схід за мощами святих мучеників, які загинули за Христову віру, то вражений мужністю святих, Боніфатій також сповнився Божественної ревності й привселюдно оголосив себе християнином. Він кинувся до мучеників, став благоговійно обнімати їхні ноги і молити Бога про заслання й для нього мученицької долі за Христа. Суддя негайно допитав Боніфатія і, коли той рішуче відмовився принести жертви ідолам, віддав і його на катування. Святого Боніфатія підвісили вверх ногами і стали жорстоко бити, аж доки не відкрилися кості, потім заганяли йому голки під нігті. Бачачи його рідкісну стійкість, залили йому в горло розтоплене олово. Але Господь чудесним способом залишив його неушкодженим. Люди на площі, бачачи стійкість мученика, увірували в Ісуса Христа й підняли бунт, кинувшись нищити поганське капище, ледве не вбивши суддю та катів. Наступного дня, після часткового присмирення бунту, відновилося катування. Святого мученика кинули в киплячу смолу, але й після цього він залишився неушкоджений, оскільки раптом зійшов Ангел

і зросив мученика Небесною прохолодою, смола вилилася, спалахнула і обпекла самих його мучителів. Тоді суддя наказав відсікти святому Боніфатію голову.

Він прославив Бога мученицькою смертю 306 року.

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ на січень

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	пт	Муч. Боніфатія	за працівників у релігійних крамницях
2	сб	Передсв. Різдва Христ., Свщмч. Ігнатія Богон.	за любов до чужоземців
3	нд	**Муч. Юліяни**	**за злагоду в родинах**
4	пн	Вмуч. Анастасії	за полонених в АТО
5	вт	10-х мучч. Критських	за біженців із Сирії
6	ср	Навечір'я Різдва Христ., Препмуч. Євгенії	за самотніх і одиноких людей
7	чт	⊕ **РІЗДВО ХРИСТОВЕ**	**за духовних осіб**
8	пт	⊕ **Собор Пресв. Богородиці і св. Йосифа Обруч.**	**за екуменічні зустрічі**
9	сб	**Первомученика і архидиякона Стефана**	**за витривалість у вірі**
10	нд	**Мучч., спалених у Нікомидії**	**за самогубців**
11	пн	Св. дітей, убитих у Вифлеємі; преп. Маркела	за молоді подружжя
12	вт	Муч. Анісії; преп. Зотика, пресвіт.	за науковців
13	ср	Відд. Різдва Христ., Преп. Меланії Римлянки	за студентів
14	чт	⊕ **Обрізання ГНІХ і св. Василія Вел.**	**за сектантів, за їхнє повернення у лоно Церкви**
15	пт	Передсв. Богоявління, Св. Сильвестра, Папи	за мир у світі
16	сб	Прор. Малахії; муч. Гордія	за єдність в нашому народі
17	нд	Собор 70 апп.; преп. Теоктиста, ігумена	за християнські спільноти
18	пн	Навечір'я Богоявління, Мучч. Теопемпта й Теони	за мирян, які допомагають поширювати слово Боже
19	вт	⊕ **БОГОЯВЛІННЯ ГОСПОДНЄ**	**за церковну владу**
20	ср	Собор св. Йоана Хрестителя	за душі в чистилищі
21	чт	Преп. Юрія Хозевіта; преп. Домініки; іспов. Еміліяна	За поширення товариства Апостольства молитви
22	пт	Муч. Полієвкта	за навернення грішників
23	сб	Мучч. Пратулинських; Св. Григорія Ніс.; препп. Дометіяна і Маркіяна	за належну пошану до Святих Тайн
24	нд	† **Преп. Теодосія Великого**	**за узалежнених від алкоголю**
25	пн	Муч. Татіяни	за подолання корупції в державі
26	вт	Мучч. Єрмила і Стратоніка	за померлих рідних і близьких
27	ср	Відд. Богоявління, Препмучч. Отців, убитих у Синаї	за розвиток сільського господарства
28	чт	Препп. Павла Тебського та Івана Кущника	за місіонерів
29	пт	Поклоніння кайданам св. ап. Петра	за християнське розуміння інтимних стосунків
30	сб	† Преп. Антонія Великого	за покинутих і самотніх
31	нд	**Свв. Атанасія і Кирила, єпп. Олександр.**	**за християнську поміркованість для всіх вірних**

* Для кращого впорядкування свого щоденного молитовного життя подаємо для читачів «Місіонаря», особливо для членів Апостольства молитви, цей Календар щоденних молитовних намірень. Таким чином, молячись у звичних місячних намірениях, варто додавати і намірення на сьогоднішній день.

МОЛИТОВНІ НАМІРИ СВЯТІШОГО ОТЦЯ

СІЧЕНЬ

Загальний: Щоб щирий діалог представників різних релігій приніс плоди миру й справедливості.

Євангелізаційний: Щоб через діалог і братню любов, за благодаттю Святого Духа, були подолані розколи між християнами.

Місцевий: За плекання сімейних цінностей та опертя нав'язливому нехристиянському способу життя.

Покровитель: муч. Боніфатій.

ЛЮТИЙ

Загальний: За дбання про сотворений світ, отриманий як безкоштовний дар, щоб вдосконалювати й захищати його для майбутніх поколінь.

Євангелізаційний: Щоб частішали нагоди до діалогу й зустрічі християнської віри з народами Азії.

Місцевий: За почуття обов'язку й відповідальності вірних на місцях праці.

Покровитель: преп. Єфрем Сирін.

БЕРЕЗЕНЬ

Загальний: Щоб сім'ї у скруті отримували необхідну підтримку і діти могли зростати в здоровому й мирному оточенні.

Євангелізаційний: Щоб християни, дискриміновані й переслідувані за віру, кріпилися, вірні Євангелію, завдяки невпинній молитві цілої Церкви.

Місцевий: За добробут й духовний розвиток українських сіл.

Покровителька: препмуч. Євдокія.

КВІТЕНЬ

Загальний: Щоб дрібні фермери отримували справедливу винагороду за свою цінну працю.

Євнагелізаційний: Щоб християни Африки давали свідчення любові й віри в Ісуса Христа в умовах політично-релігійних конфліктів.

Місцевий: За усвідомлення пріоритетних благ у житті й за оздоровлення українського населення від алкоголю.

Покровитель: преп. Микита, ігум. Мідікійський.

ТРАВЕНЬ

Загальний: Щоб у всіх країнах світу жінки тішилися повагою й пошаною і, щоб було належно оцінено їхній невід'ємний внесок у суспільне життя.

Євангелізаційний: Щоб у сім'ях, різних спільнотах і групах, поглиблювали практику молитви на Вервиці за євангелізацію і за мир.

Місцевий: За єдність Україні й плекання рідної мови.

Покровитель: ап. Андронік.

ЧЕРВЕНЬ

Загальний: Щоб у великих містах особи похилого віку, відкинені й самотні знаходили підтримку й розуміння.

Євангелізаційний: Щоб семінаристи, новики й новички отримували форматорів, які жили б радістю Євангелія і мудро готували їх до їхньої місії.

Місцевий: За охорону України від нападу ворогів.

Покровителька: препмуч. Теодосія.

для Апостольства молитви на 2016 рік

ЛИПЕНЬ

Загальний: За повагу до корінних народів, ідентичність та існування яких під загрозою.

Євангелізаційний: Щоб Церква в Латинській Америці й Карибському регіоні, через свою місію на континенті, з новим поштовхом і завзяттям проголошувала Євангеліє.

Місцевий: За правдиве служіння священиків й подолання спокуси бути "з цього світу".

Покровитель: вмуч. Прокопій.

СЕРПЕНЬ

Загальний: Щоб спорт був нагодою до братерства між народами і спричинявся до миру в світі.

Євангелізаційний: Щоб християни жили згідно з Євангелієм, даючи свідчення віри, порядності й любові до ближнього.

Місцевий: За приділення належної уваги дітям й помірковане використання ними комп'ютерів і телефонів.

Покровитель: муч. Калинік.

ВЕРЕСЕНЬ

Загальний: Щоб кожен докладався до загального добра й побудови суспільства, в центрі якого буде людська особа.

Євангелізаційний: Щоб християни, приймаючи Святі Тайни і роздумуючи над Святим Писанням, дедалі більше усвідомлювали свою євангелізаційну місію.

Місцевий: За українську молодь, яка боїться сімейних уз.

Покровитель: преп. Симеон Стовпник.

ЖОВТЕНЬ

Загальний: Щоб журналісти в своїй діяльності завжди керувалися повагою до правди й справжніми етичними цінностями.

Євангелізаційний: Щоб Світовий день місій оновив у всіх християнських спільнотах радість і відповідальність у звіщанні Євангелія.

Місцевий: За пошану до природи й поміркованість в їжі й поведінці на святкових обідах.

Покровитель: ап. Тома.

ЛИСТОПАД

Загальний: Щоб країни, які приймають численних біженців та вигнанців, знаходили підтримку в своєму прагненні солідарності.

Євангелізаційний: Щоб в парафіях священики й миряни співпрацювали на службі спільноті, не піддаючись спокусі знеохочення.

Місцевий: За працівників сфер обслуговування, за пошану до всякої людської праці.

Покровителі: мучч. Галактіон й Епістима.

ГРУДЕНЬ

Загальний: Щоб у всьому світі викорінити залучення дітей до участі в бойових діях.

Євангелізаційний: Щоб європейські народи по-новому відкрили красу, доброту й істину Євангелія, яке дарує радість і надію в житті.

Місцевий: За викорінення індивідуалізму та за бажання батьків залучати дідусів і бабусь до виховання внуків.

Покровитель: преп. Сава Освященний.

ПАПСЬКА БУЛЛА «ОБЛИЧЧЯ МИЛОСЕРДЯ» (уривки)

Під час проголошення Надзвичайного Ювілейного Року Милосердя 11 квітня 2015 р. в базиліці Святого Петра було зачитано уривки з булли Папи Франциска «Misericordiae Vultus» («Обличчя милосердя»).

Франциск,
Єпископ Риму,
Слуга Слуг Божих,
Всім, хто читатиме цього листа:
Благодать, милосердя та мир хай буде з Вами!

1. Ісус Христос – це обличчя Отцевого милосердя. Таїнство християнської віри знаходить у цьому слові немовби свій підсумок. Воно ожило, стало видимим і досягло своєї вершини в Ісусі з Назарету. Отець, «багатий милосердям» (Еф. 2:4), об'явивши Своє ім'я Мойсеєві, як «Бог милосердний і співчутливий, повільний до гніву та багатий любов'ю і вірністю» (Вих. 34:6), не переставав різними способами та в різних моментах історії відкривати пізнання Своєї божественної природи. Коли ж настала «повнота часу» (Гал. 4:4), коли все було приготовано згідно з Його задумом спасіння, Він послав Свого Сина, що народився від Діви Марії, щоб остаточно об'явити нам усім Свою любов. Хто бачить Його, той бачить Отця (пор. Ів. 14:9). Ісус з Назарету Своїм словом, Своїми вчинками і всією Своєю особою об'являє Боже милосердя.

2. Ми постійно потребуємо споглядати таїнство милосердя. Воно є джерелом радості, спокою та миру. Воно є умовою нашого спасіння. Милосердя – це слово, яке об'являє таїнство Пресвятої Трійці. Милосердя – це останній та найвищий акт, яким Бог виходить нам назустріч. Милосердя – це фундаментальний закон, який спочиває у серці кожної людини, коли вона щирим поглядом дивиться на брата, якого зустрічає на життєвій дорозі. Милосердя – це шлях, який єднає Бога і людину, бо відкриває серце на надію, що хтось нас полюбив назавжди, не зважаючи та обмеження нашого гріха.

3. Існують миті, коли ми покликані ще наполегливіше зосереджувати свій погляд на милосерді, щоб також і нам ставати дієвим знаком діяння Отця. Саме через це я проголосив Надзвичайний Ювілей Милосердя як час, сприятливий для Церкви, щоб вона вчинила сильнішим та дієвішим свідчення віруючих.

Святий Рік розпочнеться 8 грудня 2015 р., в урочистість Непорочного Зачаття. Це літургійне свято показує нам Божий спосіб діяння від самих початків нашої історії... Наступної неділі, яка буде Третьою неділею Адвенту, будуть відчинені Святі Двері в катедральному соборі Риму – базиліці святого Івана на Латерані. Далі буде відчинено Святі Двері в інших Папських базиліках. На ту ж неділю постановляю, щоби в кожній місцевій Церкві, у катедральному соборі, який є матірною церквою для всіх вірних, або в співкатедральному соборі або у храмі з особливим значенням, було відчинено протягом всього Святого Року такі самі Двері Милосердя. За рішенням Ординарія, такі двері можуть бути відчиненими також і в санктуаріях, що є метою численних паломників, які в цих священних місцях часто відчувають у своїх серцях дотик благодаті та знаходять шлях до навернення. Отож, кожна місцева Церква буде безпосередньо включена у переживання цього Святого Року як надзвичайного часу благодаті та духовного оновлення. Таким чином, Ювілей відзначатиметься у Римі, а також у місцевих Церквах як видимий знак сопричастя всієї Церкви.

4. Я обрав дату 8 грудня, тому що вона переповнена значенням у нещодавній історії Церкви. Я відчиню Святі Двері в 50-ту річницю завершення Другого Ватиканського Вселенського Собору. Церква відчуває потребу в тому, щоби зберегти живою цю подію. Нею розпочався новий шлях

її історії. Отці, зібрані на Соборі, сильно відчули, немов подих Святого Духа, вимогу говорити людям свого часу про Бога зрозумілішим способом. Коли були повалені зовнішні стіни, які надто довго утримували Церкву в цитаделі упривілейованості, прийшов час по-новому звіщати Євангеліє. Новий етап постійної євангелізації. Нове заанґажування для всіх християн у те, щоби з більшим ентузіазмом та переконанням свідчити свою віру.

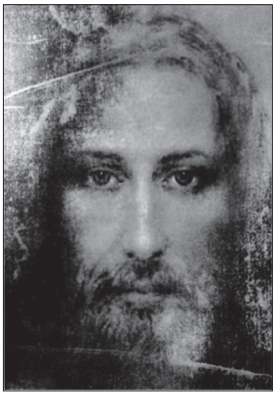

5. Ювілейний Рік завершиться в літургійну урочистість Ісуса Христа Володаря Всесвіту, 20 листопада 2016 року. Того дня, зачиняючи Святі Двері, переживатимемо насамперед почуття признання та вдячності Пресвятій Трійці за те, що дала нам цей надзвичайний час благодаті. Ввірятимемо життя Церкви, все людство і незмірний всесвіт Христовому пануванню, аби Він вилив Своє милосердя, немов ранкову росу, для будування плідної історії, до якого найближчим часом всі заанґажуються.

8. Зосередивши свій погляд та Ісусові та Його милосердному обличчі, можемо збагнути любов Пресвятої Трійці. Місією, яку Ісус отримав від Отця, було об'явити в усій повноті таїнство божественної любові... Його особа є любов'ю, любов'ю, яка безкорисливо приносить себе в жертву. Його взаємини з людьми, які Його оточували, показують щось унікальне та неповторне. Знаки, які Він чинив, насамперед, щодо грішників, бідних, забутих, хворих і терплячих, позначені милосердям. Все у Ньому говорить про милосердя. Ніщо в Ньому не позбавлене співчуття.

10. Несучою балкою, яка підтримує все життя Церкви, є милосердя. Все в її душпастирській діяльності повинно бути огорнене ніжністю, з якою звертається до віруючих; ніщо в її проповіді та свідченні, що звернені до світу, не може бути позбавлене милосердя. Вірогідність Церкви проходить через шлях милосердної та співчутливої любові... Можливо, занадто довго ми забували вказувати на шлях милосердя та ним жити. Спокуса вимагати завжди і лише справедливість спричинилася до забуття про те, що вона є лише першим кроком, необхідним і незамінним, але Церква потребує прямувати далі, щоби досягти значущішу і вищу ціль.

12. Першою істиною Церкви є Христова любов. Церква стає слугинею та посередницею перед людьми цієї любові, яка доходить аж до прощення та жертвування собою. Тому всюди, де присутня Церква, має бути очевидним Отцеве милосердя. В наших парафіях, спільнотах, асоціаціях та рухах, взагалі, де б не були християни, нехай кожен віднайде оазис милосердя.

15. Протягом цього Святого Року зможемо пережити досвід відкриття серця перед тими, хто живе у найневідповідніших екзистенціальних периферіях, які сучасний світ часто творить у драматичний спосіб. Скільки ж то ситуацій непевності та страждання існує в сьогоднішньому світі! Скільки ж то ран завдано єству багатьох людей, які вже втратили голос, тому що їхнє волання послаблене та погасло через байдужість багатих народів. У цьому Ювілеї Церква ще більше буде покликана заліковувати ці рани, полегшувати їх оливою утішення, перев'язувати їх милосердям та зцілювати їх належною уважністю та солідарністю...

Моїм живим прагненням є, щоб під час Ювілею християнський люд замислився над тілесними й духовними ділами милосердя. Це буде нагода розбудити наші сумління, часто приспані перед обличчям бідності, щоб дедалі більше входити у серце Євангелія, де бідні є упривілейованими адресатами Божого милосердя.

19. Нехай слово прощення зможе досягти всіх, а заклик досвідчити милосердя нікого не залишить байдужими. Моє запрошення до навер-

нення із ще більшою наполегливістю звернене до тих людей, які через свою життєву поведінку перебувають далеко від Божої благодаті. Особливо маю на увазі чоловіків та жінок, які належать до кримінальних угруповань, якими б вони не були. Для вашого ж добра прошу вас змінити життя. Прошу це вас в ім'я Божого Сина, Який, подолавши гріх, ніколи не відкинув жодного грішника...

Те саме заохочення нехай досягне людей, які є прихильниками або спільниками корупції. Ця гниюча рана є великим гріхом, який взиває до неба, тому що вже від основ підважує особисте та суспільне життя. Корупція стоїть на заваді тому, щоб з надією дивитися в майбутнє, бо завдяки своєму всесиллю та захланності руйнує проекти слабших та роздавлює найбідніших. Це зло, яке вгніздилося в щоденних жестах, щоб поширюватись у публічних скандалах...

Це сприятливий час, щоб змінити життя! Це час на те, аби дозволити зворушити своє серце. Перед обличчям заподіяного зла, також і великих злочинів, прийшов час вислухати плач невинних, пограбованих зі свого добра, гідності, почуттів та самого ж життя. Бог не втомлюється простягати руку. Вистачить прийняти запрошення до навернення та піддатися справедливості, в той час, як Церква приносить милосердя.

23. Милосердя має цінність, яка простягається за межі Церкви. Воно вводить нас у взаємини з Юдаїзмом та Ісламом, які вважають його одним із найхарактерніших атрибутів Бога...

Нехай же цей Ювілейний Рік, прожитий в милосерді, зможе посприяти зустрічі з цими релігіями та з іншими благородними релігійними традиціями та вчинить нас відкритішими на діалог, щоб краще пізнавати та розуміти одні одних, усуне будь-які форми замкненості й зневаги та прожене кожну форму насильства й дискримінації.

24. Думка скеровується тепер до Матері Милосердя. Нехай під час цього Святого Року нас супроводжує Її ніжний погляд, щоб усі ми змогли відкрити радість Божої лагідності. Ніхто не пізнав так, як Марія, глибину таїнства Бога, Який став людиною. В Її житті усе було сформоване присутністю втіленого милосердя... Звертаймося до Неї з давньою та завжди новою молитвою «Радуйся, Царице», щоб Вона не переставала супроводжувати нас Своїм милосердним поглядом та вчинила нас гідними споглядати обличчя Милосердя – Її Сина Ісуса.

25. Отож, цей надзвичайний Святий Рік призначений для того, щоб у щоденному житті жити милосердям, яке Отець завжди на нас виливає. Відкриймося під час цього Ювілею на Божі несподіванки. Він ніколи не втомлюється відчиняти навстіж двері Свого серця, щоби повторювати, що Він нас любить і бажає розділити з нами Своє життя. Церква сильно відчуває необхідність звіщати Боже милосердя. Її життя є справжнім та вірогідним тоді, коли вона вчиняє милосердя своїм переконливим посланням. Вона знає, що її першим завданням, насамперед, в час, такий як наш, наповнений великими сподіваннями та сильними протиріччями, є вводити всіх у велике таїнство Божого милосердя, споглядаючи Христове обличчя... Із серця Пресвятої Трійці, з найбільшої глибини таїнства Бога, виплила і безупинно випливає велика ріка милосердя. Це джерело ніколи не пересохне для тих, які черпають із нього. Щоразу, коли хтось цього потребуватиме, він зможе приступити до нього, тому що Боже милосердя не має кінця. Наскільки незглибимим є таїнство, вміщене в ньому, настільки невичерпним є багатство, яке з нього випливає.

Нехай під час цього Ювілейного Року Церква стане відлунням Божого слова, яке повинно сильно та переконливо зазвучати як слово та жест прощення, підтримки, допомоги і любові. Нехай вона ніколи не втомлюється пропонувати милосердя та завжди буде терпеливою, втішаючи і прощаючи. Нехай Церква стане голосом кожної людини, неустанно та з довір'ям повторюючи: «Згадай про твоє милосердя, Господи, і про твою милість, вона бо споконвіку» (Пс. 25:6). ■

Дано у Римі, в базиліці Святого Петра, 11 квітня, навечір'я II Неділі Пасхи, чи Неділі Божого Милосердя, Господнього 2015 року, третього понтифікату.

З цієї нагоди Папа Франциск уклав молитву:

МОЛИТВА У СВЯТИЙ РІК МИЛОСЕРДЯ

Господи Ісусе Христе, Ти навчав нас бути милосердними, як Небесний Отець, Ти сказав нам, що той, хто бачить Тебе, бачить Його. Покажи нам Своє обличчя, і будемо спасенні.

Твій погляд, наповнений любов'ю, визволив Закхея та Матея від рабства грошей; блудницю та Марію Магдалину – від того, щоб шукати щастя лише у створінні; спонукав Петра плакати після зради та запевнив рай розкаяному розбійникові.

Вчини, щоби кожен з нас вислухав, немов звернене до нього, слово, яке Ти сказав самарянці: Якби ти пізнала дар Божий!

Ти – видиме обличчя невидимого Отця, Бога, Який виявляє Свою всемогутність, насамперед, у прощенні й милосерді: вчини, щоб Церква стала у світі видимим обличчям Тебе, свого Господа, воскреслого у славі.

Ти бажав, щоб Твої служителі також були зодягнені у слабкість, щоб відчували справедливе співчуття до тих, які перебувають у незнанні або помиляються: вчини, щоб кожен, хто приступає до одного з них, відчув, що Бог його чекає, любить та прощає.

Пошли Твого Святого Духа та посвяти всіх нас Його помазанням, щоб Ювілей Милосердя став роком Господньої благодаті, а Твоя Церква з оновленим ентузіазмом могла нести бідним добру новину, звіщати ув'язненим та пригнобленим свободу, а сліпим повертати зір.

Просимо цього за заступництвом Марії, Матері Милосердя, у Тебе, що живеш і царюєш з Отцем і Святим Духом на віки вічні. Амінь.

ЩО ТАКЕ ЮВІЛЕЙНИЙ РІК І НАВІЩО ВІН?

Ювілейний рік став подарунком від Папи, про який він оголосив у другу річницю свого понтифікату. Звідки взялася ця традиція незвичайного року в житті Церкви і чому вона має служити?

Папа оголосив про Ювілейний рік, присвячений Милосердю. Ювілей Милосердя розпочнеться відкриттям Святих Дверей базиліки Святого Петра 8 грудня 2015 р. та завершиться 20 листопада 2016 р., в урочистість Христа, Царя Всесвіту.

У біблійній традиції ювілей – це святий рік, який випадав кожні 50 років, а його метою було відновлення рівності всіх синів Ізраїлю, надаючи нові можливості сім'ям, які втратили майно, а навіть – свободу, через борги. В ювілейний рік багатії відпускали невільників та повертали їм землі, які були відібрані в якості запоруки.

Традиція проведення Святого Року в Католицькій Церкві була започаткована Папою Боніфацієм VIII у 1300 році. Церква надала єврейському ювілеєві духовне значення. Ювілей полягає у загальному прощенні, відпусті, доступних для всіх, у можливості відновити взаємини з Богом та з ближнім. Таким чином, Святий Рік – це нагода для поглиблення віри та оновлення християнського свідчення.

Спочатку передбачалося, що такий ювілей відбуватиметься кожні 100 років. Але після 1475 р. вирішено, що для того, аби кожне покоління мало змогу пережити Святий Рік, він випадатиме кожні 25 років. Досі таких звичайних ювілейних років було 26, останній з яких – Великий Ювілей Двохтисячоліття, проведений святим Йоаном Павлом II.

Крім того, Римські понтифіки проголошували надзвичайні святі роки. Такими були Ювілеї Відкуплення 1933 та 1983 років, проголошені Пієм XI та святим Йоаном Павлом II з нагоди 1900-ї та 1950-ї річниць пасхальних подій. Тепер же надзвичайний святий рік оголосив Папа Франциск, ставлячи у центрі його уваги Милосердного Бога, Який запрошує всіх повернутися до Нього.

Початком Ювілею є відкриття так званих «Святих Дверей». Мова йде про двері, які є в кожній з чотирьох папських базилік Риму. Вони відкриваються лише під час Святого Року, натомість в інший час є замурованими. Обряд відкриття цих дверей вказує на те, що під час Ювілею для вірних доступний «надзвичайний шлях» до спасіння.

Щодо святкувань, то представники Ватикану звертають більшу увагу на його внутрішній, духовний вимір.

ЛИСТ ПАПИ ФРАНЦИСКА ПРО ВІДПУСТИ З НАГОДИ НАДЗВИЧАЙНОГО ЮВІЛЕЮ МИЛОСЕРДЯ

У вівторок, 1 вересня 2015 р., у Ватикані оприлюднено Лист Папи Франциска про відпусти з нагоди Надзвичайного Ювілею Милосердя:

Достойному братові архиєпископові Ріно Фізікеллі, Президентові Папської Ради сприяння новій євангелізації

Наближення Надзвичайного Ювілею Милосердя дає мені змогу звернути увагу на деякі питання, щодо яких вважаю важливим висловитися, щоби посприяти тому, аби відзначення Святого Року було для всіх вірних справжнім моментом зустрічі з Божим милосердям. Моїм бажанням, насправді, є, аби Ювілей був живим досвідом близькості Небесного Отця, немов бажаючи доторкнутися рукою до Його лагідності, щоби віра кожного віруючого скріпилася, а, тим самим, свідчення ставало ще дієвішим.

Моя думка лине, насамперед, до всіх вірних, які в кожній дієцезії, або як паломники в Римі, переживатимуть благодать Ювілею. Прагну, щоб ювілейний відпуст досягнув кожного, як справжній досвід милосердя Господа Бога, Який виходить назустріч кожному з обличчям Батька, Який приймає та прощає, повністю забуваючи вчинений гріх. Щоб пережити та отримати відпуст, вірні покликані здійснити коротку прощу до Святих Дверей, відкритих у кожному катедральному соборі або в храмах, визначених дієцезальним єпископом, а також у чотирьох Папських базиліках в Римі, як знак глибокого прагнення справжнього навернення. Одночасно даю розпорядження, щоб у санктуаріях, в яких відкриті Двері Милосердя, або в храмах, які традиційно визначаються, як Ювілейні, можна було отримати відпуст. Важливо, щоб цей момент був поєднаний, насамперед, із Святим Таїнством Примирення та служінням Пресвятої Євхаристії з призадумою на тему милосердя. Необхідно буде супроводжувати ці відправи визнанням віри та молитвою за мене й у наміреннях, які ношу в своєму серці для добра Церкви та всього світу.

Крім того, думаю також і про тих, які з різних причин не матимуть можливості податися до Святих Дверей, насамперед – хворих і похилих віком та самотніх осіб, які часто не мають можливості вийти з дому. Для них великою допомогою стане переживання хвороби і страждання, як досвіду наближення до Господа, Який через таїнство Своїх страстей, смерті та воскресіння показує головний шлях, який надає сенсу болеві та самотності. Переживання з радісною та надією цих хвилин випробування, приймаючи Святе Причастя, чи беручи участь у Святій Месі та спільнотній молитві, також і за посередництвом різних засобів комунікації, буде для них способом отримати ювілейний відпуст. Моя думка лине також і до ув'язнених, які зазнають обмеження свободи. Ювілей завжди був нагодою великої амністії, призначеної огорнути численних людей, які хоч і заслуговують на покарання, але усвідомили скоєну несправедливість та щиро прагнуть наново включитися у суспільство, роблячи свій чесний внесок. Нехай всіх їх конкретним чином досягне милосердя Отця, Який прагне перебувати поруч з тим, хто

найбільше потребує Його прощення. Вони зможуть отримати відпуст у в'язничних каплицях, і щоразу, коли переходячи крізь двері своєї камери, піднесуть думку й молитву до Отця, цей жест означатиме для них перехід через Святі Двері, тому що Боже милосердя, здатне перемінювати серця, здатне також перемінити ґрати у досвід свободи.

Я просив, щоб Церква під час цього ювілейного часу наново відкривала багатство діл милосердя для тіла і душі. Досвід милосердя, у дійсності, стає видимим у свідченні конкретних знаків, як Сам Ісус навчав нас. Щоразу, коли вірний особисто виконає одне чи більше таких діл, без сумніву отримає ювілейний відпуст. З цього випливає зобов'язання жити милосердям, щоби отримати благодать повного і вичерпного прощення силою любові Отця, Який нікого не виключає. Отже, йдеться про повний ювілейний відпуст, що є плодом самої ж таки події, відзначуваної з вірою, надією та любов'ю.

Врешті, ювілейний відпуст можна отримати також і для померлих. Ми зв'язані з ними свідченням віри і любові, яке вони нам залишили. Як спогадуємо їх під час Євхаристійної відправи, так можемо, завдяки великому таїнству сопричастя святих, молитися за них, аби милосердне обличчя Отця звільнило їх від будь-яких наслідків провини та пригорнуло їх до Себе в безмежному блаженстві.

Однією з великих проблем нашого часу є, без сумніву, змінене ставлення до життя. Дуже поширена ментальність спричинилася до втрати належної особистої та суспільної чутливості, до прийняття нового життя. Дехто переживає трагедію аборту з поверхневим усвідомленням, немов би не зауважуючи величезного зла, заподіяного таким актом. Багато інших, натомість, хоч і переживають цю дійсність як поразку, вважають, що не мають іншого шляху. Особливо думаю про всіх тих жінок, які вдалися до аборту. Мені добре відомі умови, які привели їх до такого рішення. Знаю, що це моральна та екзистенціальна трагедія. Я зустрічав багато жінок, які носили у своєму серці шрам від цього важкого й болючого рішення. Те, що сталось, – глибоко несправедливе, однак лише зрозуміння цього в повноті істини може дозволити не втратити надію. Божого прощення не можна відмовити жодному, хто розкаявся, особливо тоді, коли із щирим серцем приступає до Святої Тайни Сповіді, щоб отримати примирення з Отцем. Також з огляду на цю причину я вирішив, не зважаючи на всі протилежні розпорядження, під час Ювілейного Року наділити всіх священиків юрисдикцією давати розрішення від гріха аборту всім, які його скоїли і, розкаявшись від щирого серця, просять прощення. Нехай священики приготуються до цього великого завдання, вміючи поєднувати слова справжнього прийняття із призадумою, яка допоможе збагнути скоєний гріх та великодушне прощення Отця, Який все оновлює Своєю присутністю.

Останнє зауваження стосується тих вірних, які з різних причин відчувають необхідність відвідувати храми, в яких служать священики Братства Святого Пія X. Цей Ювілейний Рік Милосердя не виключає нікого. З багатьох сторін деякі співбрати єпископи доповідали мені про їхню добру віру та практику Святих Таїнств, яка, однак, поєднана із труднощами, пов'язаними із життям у складних душпастирських умовах. Вірю, що в найближчому майбутньому вдасться знайти рішення для відновлення повного сопричастя зі священиками та єпископами Братства. Тим часом, спонукуваний вимогою подбати про добро цих вірних, моїм власним розпорядженням встановлюю, що всі, хто під час Святого Року Милосердя приступатимуть до Святої Тайни Примирення в священиків Братства святого Пія X, правосильно і законно отримають розрішення своїх гріхів.

З довір'ям до заступництва Матері Милосердя, вверяю Її опіці приготування до цього Надзвичайного Ювілею. ■

Ватикан, 1 вересня 2015 р.

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ в неділі грудня

"Любити до кінця" (Лк.13: 10-17)

бр. Матей Кравчишин, ЧСВВ

"Була ж там одна жінка, що її тримав дух у недузі вісімнадцять років: вона була скорчена й не могла ніяк випростатись…" (Лк. 13,11).

Знаємо, що будь-яка недуга забирає усі наші сили, вимагає терпіння і плекає надію, що колись, все таки, вона залишить помешкання нашого тіла. Бути хворим – означає жити на половину, стовідсотково не приділяти уваги красі світу цього, не бути в змозі самостійно провадити нормальний спосіб життя, завжди потребувати допомоги рідних, близьких, лікарів і медичних препаратів. Ісус Христос, Син Бога живого, як ніхто інший знає, що таке біль, виявляє своє милосердя, кличе жінку і промовляє: *"Жінко, ти звільнена від твоєї недуги" (Лк.13,12).* Прагне добра, хоче забрати частинку болю і подарувати шанс "жити на повну". І далі спостерігаємо, що начальник синагоги, обурений, що оздоровлення відбулося у день, який вважався вільний від праці – у суботу. Для Христа не важливим є день, час, місце, чи річ; людина і її серце – виявляються найважливішими для Бога. Він стає і рідним, і близьким, і лікарем, і найефективнішим медичним препаратом. А люди засліпленні своїм егоїзмом критикують, судять, гноблять інших за те, що вони роблять. Не знають, а може і не прагнуть знати подробиці, мотивації, намірів вчинку інших людей. Христос поступає так, як йому підказує серце, виконує свою найголовнішу місію на землі. Любить тоді, коли весело і сумно, важко і легко, а коли болить, забирає біль з собою на гору Голготу, бо любить сильно і ніжно, терпеливо і безкорисливо, і що найголовніше – любить до кінця. ■

"Чи підеш ти…?" (Лк. 14: 16-24)

бр. Віталій Павлюк, ЧСВВ

Як відповідаємо на ці заклики Христа Бога? Чи не докоряє сумління за надмірну прив'язаність до матеріальних благ і за недбайливість до нашої безсмертної душі? Чи голос сумління не закликає нас сьогодні до духовного пробудження й навернення до Господа? Чи не буваємо ми подібні до тих, що кажуть у притчі: "Я купив поле, я купив волів, я одружився!" Невже це все оправдує нас перед Богом, який кличе нас до вічного блаженства? На жаль, ніякі справи нас не виправдають перед Богом, якщо ми занедбаємо найважливіший наш обов'язок, – взяти участь у «великій вечері»; якщо занехаємо справу нашої душі й вічного життя.

Бог є Творець і Владика всього видимого і невидимого, податель життя і всіх земних благ. Як же ми можемо вигадувати різні причини, щоб не чинити Божої волі? Заповіді Божі виписані самим Творцем у нашій людській природі, заповіді і приписи святої Церкви, ні в чому нам не перешкоджають, щоб виконувати наші щоденні особисті обов'язки, як теж обов'язки громадські й родинні. Ми завжди знайдемо час на справи Божі, справи своєї власної душі, особливо, якщо маємо добру волю і бажаємо цього. Лише не ставмо вище Бога наші примхи, пожадливості й примари світу. Не відповідаймо байдужістю і холодністю серця на повсяк-

часний заклик Господа прийти до Нього. Адже, кожного з нас при гостині чекає сам Бог.

"Віра твоя спасла тебе"(Лк.17:12-19)

бр. Антоній Канюк, ЧСВВ

«І припав лицем до ніг Ісуса» (Лк.17:16). Чи ми готові припасти до ніг Христа? Чи готові ми зустрітися самі із собою? Зустріч із собою є водночас умовою істинної зустрічі з Богом. Можемо зауважити, що багато побожних людей, через свою побожність намагаються уникнути пізнання правди про себе. Поринають у свої благочестиві роздуми та почуття, і роблять усе, щоб тільки не зустрітись із собою. Якщо хочемо пізнати Бога, то спочатку навчімось пізнавати самих себе. Який сенс відриватись від нашої реальності й утікати у царину самообману? Не використовуймо побожність, щоб почуватися ліпшими від інших. Станьмо у правді перед Христом.

Маємо молитися не задля самої молитви, але для того, щоб бути вислуханими. Тобто, не молитися для того, щоб послухати свою молитву, але для того, щоб Бог почув нас і відповів нам. Маємо молитися з вдячністю за те, що Господь відкриває нам правду про наше життя. Вдячність є серцевиною кожного християнина. Ми маємо із молитвою припасти до ніг Христа. Наша молитва не мусить бути не так побожною, як найперше щирою. Ми повинні впустити Бога в усі провалля нашого серця, показати Йому свою темряву, закам`янілість та гіркоту. Доки ми робитимемо вигляд, що ми реально господарі нашого життя? Доки відкидатимемо те, що Бог керує ним? Парадоксально, але саме прийняття Бога робить нас вільними.

Маємо засвоїти одну з найнеобхідніших умов того, щоб дозволити Божій благодаті діяти в нашому житті, – це сказати «так» собі, такими, якими ми є, і ситуаціям, які є «нашими». Ми не маємо постійно кружляти навколо своїх проблем. Ми маємо прагнути Бога, прагнути свої думки постійно скеровувати до Бога. Уважно слухаймо шепіт свого серця. Маємо дозволити Богу ходити по всіх стежках і входити всіма дверима, які провадять до серця. І лише тоді, ми почуємо слова: *«Встань, іди: віра твоя спасла тебе» (Лк.17:19).*

"Залишається Бог"(Лк.18: 18-27)

бр. Йосафат Ковалюк, ЧСВВ

Один знатний спитав Ісуса: *"Учителю благий, що мені робити, щоб успадкувати життя вічне?" (Лк. 18:18).*

Дуже часто, ми маємо нагоду спостерігати за життям "великих людей", за тим, як живуть, куди їздять, що їдять, і у що одягаються. Ще частіше переглядаємо по телебаченню зіркові інтерв'ю осіб, які мають все: владу, багатство, вплив. Зовнішні манери поведінки свідчать про те, що у житті все гаразд, все склалося, здається, що поки є гроші, є все. А виявляється, що знатні, багаті, талановиті люди також потребують Бога, і мріють про вічне, повне щастя життя. Отак багатий юнак, маючи все, відчуває, що чогось таки бракує. Зберігає закон, виконує правила, але душа пуста. Христос каже: *"Одного тобі ще бракує: продай усе, що маєш, і роздай бідним, і будеш мати скарб на небі; тоді прийди і йди слідом за мною" (Лк. 18:23).* Юнак засмутився і, навряд чи, пішов за Христом, мав бо великі багатства. Після Господніх слів душа не тільки відчувала пустоту, а розривалася на маленькі дрібні куски. Адже важко відати, поділитися, відірвати від себе те, що належить тільки йому і подарувати ближньому. Через людський егоїзм особа прагне помножувати багатства, а Христос закликає ділитися тим, що маєш, і тоді матимемо вічне щастя. Старатися треба бути "великими людьми" не за мірками світу, а нашими ділами в очах Божих, бо світ мине, і люди, які поряд, колись таки нас покинуть, і багатства наші стануть сміттям, і мода зміниться, і їжа зіпсується, і телебачення, колись таки, зруйнується. Залишиться лишень Бог, який вічний, неоціненний, всемогутній і люблячий.

ФАЇНА ЛЯХЕР – ХРИСТИЯНКА АННА Й МОНАХИНЯ МАРІЯ

(закінчення)

Відлягло, відболіло, йшла далі

Одного разу до монастиря прийшов чоловік, який хотів поговорити з с. Марією, але йому не дозволили, бо в сестер якраз були реколекції. То був Володимир… Тоді с. Марія особливо молилася – якось надто тяжко їй було на серці. Потім навколишніми селами пронеслася вістка, що енкаведисти взяли в засідці керівника крайової Служби безпеки «Люшню» та його побратима-зв'язкового. Вони боролися, але останні набої тримали для себе… «Люшня» – псевдо Володимира Заплатинського. Як тільки с. Марія дізналася, що той загинув, то кинулася плакати, все розповіла ігумені, на що та удавано та холодно відповіла: «Дивіться, то це обручниця Христа?! Вона за хлопцем уболіває. Ліпше ідіть до каплиці й помоліться за нього».

Співчуття знайшла тільки на сповіді в мудрого духовного наставника о. Йосифа, який розрадив і сказав, що наступного дня відправлять Службу Божу за воїна. Відтоді с. Марія першу молитву після Святого Причастя молила за Володимира. Не тільки через дівочу любов, жаль, але із вдячності – Заплатинський не раз рятував її життя, її родину. Згодом ця молитва переросла на прохання про незалежність України, за яку загинув юнак.

Пройшла сумніви, переслідування, атеїзм

Коли до монастирів у Якторові й Уневі приїхав архимандрит Климентій (Шептицький), то настоятелька сказала, що поважного й очікуваного гостя обслуговуватиме с. Марія. Мала багато нагод із ним поговорити й порадитися. Якось він запитав: «Ви молитеся за свій народ?». «Ні», – відповіла. «А ви повинні за нього завжди молитися», – сказав архимандрит.

Відтоді сестра молилася за два свої рідні народи – український та єврейський. 1945 року с. Марія складала перші обіти й о. Климентій теж приїхав. А за рік на Львівському псевдособорі оголосили про «самоліквідацію» УГКЦ та її об'єднання з РПЦ. Арештували архимандрита Климентія, ігумена Йосифа, ігуменю Йосифу Вітер. Потім настала черга монахинь. Після тимчасових ув'язнень с. Марія була змушена поїхати до монастиря на Тернопільщині – до Гаїв Великих.

Оскільки архимандрит Климентій перебував в ув'язненні, то доручив опіку над студитськими монахами та монахинями о. Никанорові, який став духовним провідником та опорою чернецтва у підпіллі. Тим часом 1950 року с. Марія складає вже вічні обіти. Невдовзі «червоні чоловічки» прийшли в монастир у Якторові й дослівно вигнали сестер. Разом із с. Хризантією с. Марія подалася до Перемишлян. Як була, в чернечому одязі, прийшла до райкому, щоби стати секретарем-статистом на 10 років. Там знали, що вона монахиня; хто ж не знав, то здогадувався. Було, що забувала вервицю біля друкарської машинки…

Аж раптом лист від брата Леоніда, який пройшов у лавах радянської армії всю Другу світову війну й залишився живим. Листа він надіслав навмання в Перемишлянську міськраду, там і розшукали с. Марію, колишню Фаїну Ляхер. Леонід приїхав, навідався і подався до Москви, де в нього з дружиною народилася донька, яку охрестили (!) Мальвіною. А коли на світ з'явилася онука Анна, то й сам дід Леонід вирішив прийняти хрещення, а заразом і шлюб із дружиною. В цьому допомагав отець-студит Мирослав.

Потроху всі призвичаїлися до підпільної церкви, монахині працювали, деякі з них закінчили Червоно-Хрестівську дворічну школу медсестер. Отже, с. Марія стала старшою мед-

сестрою Перемишлянської районної лікарні. Збирали кошти на ремонт тої хати, де був «монастир». Дещо допомагали врятовані євреї, які тепер жили в Ізраїлі та присилали звідти пакунки. Допомагали сестрам і звичайні люди…

Стало трошки легше, коли на волю випустили ігуменю Йосифу Вітер. Вона дбала, щоб кожна монахиня займалася тим, що їй справді до душі, а отже, найкраще виходить. Так с. Марія стала викладати гру на фортепіано в Перемишлянській музичній школі. Працювала там майже 15 років, але потім «вищі інстанції» сказали написати заяву на звільнення, бо монахиня не може вчити дітей. Певний час не працювала, а потім знову пішла до лікарні. Там її приймали. Щоправда, і сюди добиралася «контора» зі своїми закидами щодо монахині-уніатки, бандерівки, яка працює в держустанові. Та головний лікар умів відстояти: «От і бандерівка й уніатка роблять більше, ніж весь колектив лікарні».

Сестра Марія довгий час доглядала тогочасного ігумена студитів Юрія Макара. Допомагав їй у цьому монах-студит Севастіян Дмитрух. Він згадує, як після кожної довгої розмови з о. Юрієм вони виходили на подвір'я будинку і продовжували роздуми: «Від сестри Марії завжди можна було багато навчитись. Інша річ, що не кожен уміє, а чи здатен, пересіяти ту мудрість, що базується на Святому Письмі, творах святих отців, літературі духовного змісту і чималому життєвому досвіді. Сестра Марія заклала в мені велике підґрунтя духовного монашого життя. Вона любила повторювати: "Розмовляйте поміж собою псалмами та гімнами". Ота містика, яку вона завжди в собі відчувала, живе в ній і понині. То таке відчуття, що змушувало її дитиною довгі години простоювати біля церкви, духовно єднаючись та молячись із прихожанами. Її життя вистелене хрестами».

І хоч с. Марія була настоятелькою монастиря, де жили всього чотири монахині, але вона стала неформальним лідером усіх студиток, була духовним оазисом. Ієромонах Севастіян продовжує: «Для мене сестра Марія – як новітня Юдит. Та, біблійна Юдит із містечка Бетулії, підбадьорювала народ, щоб не піддався ворогові та в молитві чекав на Божу допомогу. А сестра Марія за часів нової Євангелізації вимолює допомогу вже не тільки для свого народу, але й того, серед якого народилася, зросла, з яким навіки поєднала свою долю».

Нарешті прийшла Додому

У 1990-х УГКЦ почала виходити з підпілля. Повертають храми, повертають монастирі – загальна ейфорія. Сестра Марія далі живе у скиті в Перемишлянах, приходять нові дівчата, відкривають нові покликання. Анна-Марія усе йде, все далі, чи, може, це не вона, а час?

Сучасна іконописець Іванка Димид-Крип'якевич зберегла такі спогади про старенську черницю: «Сестра Марія (Ляхер) ходила по водах. Один раз полюбивши Бога, полюбивши Українську Церкву, полюбивши, врешті-решт, людину, яка поклала своє життя на вівтар свободи – повстанця Володимира Заплатинського, – вона відкрила в собі такий потенціал любові, який міг би зігріти цілий світ. Ця невисока аскетична жінка, з очима старозавітної Рахилі чи Рути, мала надзвичайні дари. Один із них – чути й бачити людину. Вона вміла слухати, співпереживати, з нею приємно було мовчати. Інший дар – м'яке, ніжне сопрано, вміння імпровізувати, тонке почуття гумору. Завжди погідна, спокійна, аристократка в усіх деталях, свій убогий чернечий одяг вона носила з гідністю королеви. Ніколи не говорила зле про когось, ніколи не засуджувала, не нарікала. Пізнавши Правду у своєму житті, вона рушила їй назустріч і йшла по водах, як по битій дорозі. Ішла, поки не побачила простягнуті назустріч руки і почула голос: "Шалом, Маріє!"»

Фаїна Ляхер, Анна, сестра Марія прийшла Додому 22 листопада 2005 р. Прийшла тихо та смиренно у своїй келії, з молитвою на вустах. ■

Ніна ПОЛІЩУК, Християнин і світ
Джерело: CREDO

ПОЯСНЕННЯ ПРО «ШІСТЬ СЛУЖБ БОЖИХ»,

які можна жертвувати за живих і померлих на хвалу Божу, славу і подяку Йому, за бідні душі в чистилищі, щоби через заслуги виблагати їм потіху і очищення.

Один високоосвічений благочестивий священик-єзуїт і вчитель Святого Письма, просвічений об'явленням, проповідував народові, що коли відслужити за померлого шість Служб Божих, то душа його зараз же визволиться з чистилища, навіть якби мусіла там терпіти аж до дня Страшного Суду.

Дві жінки, які чули цю проповідь, пообіцяли собі взаємно, що на випадок смерті та, яка залишиться в живих, подбає, щоби тих шість Служб Божих за померлу було відправлено. І ось, як одна з тих жінок померла, друга, пам'ятаючи про обітницю, замовила ті Служби Божі, після чого, покійна з'явилась їй уві сні в такій невимовній красі і світлості, що ця охоплена радістю та втіхою три дні не їла і не пила. Отямившись, єдиним її бажанням стало також умерти. Жінка і собі замовила ці Служби Божі, і після цього, як вони в її наміренні були відслужені, на сьомий день спокійно умерла.

Одна душа, якій судилось терпіти в чистилищі аж до Страшного Суду з'явилась одному побожному священикові і попросила його, щоб він відправив за неї згаданих шість Служб Божих. Коли священик це бажання з великою набожністю сповнив, тоді ця душа знову звернулася до нього і сказала: «Я є ця душа, за яку ти відслужив тих шість Служб Божих. Велика подяка хай буде Богові і тобі, що мене визволено від таких великих страждань, які звичайно мусіла б терпіти аж до Страшного Суду».

Якщо відправити за живих або померлих шість Служб Божих за порядком, який подано нижче, то неодмінно душа того, за кого Служби Божі жертвуються – визволяється з нестерпних мук чистилища. Треба мати на увазі, що ці Служби Божі мусять відправлятись в наступному порядку і в такому наміренні.

Першу Службу Божу треба жертвувати на славу безвинно Ув'язненого Господа нашого Ісуса Христа, щоби душа, яка знаходиться в неволі та нестерпних муках чистилища через учинені в житті гріхи, і яку бажається звідти визволити, спаслася.

Другу Службу Божу треба жертвувати на славу безвинно засудженого до Суду Господа нашого Ісуса Христа, щоби бідна душа, яка через учинені гріхи засуджена строгим Судом Божим, визволилась від тяжких страждань.

Третю Службу Божу треба жертвувати на славу Господа нашого Ісуса Христа безвинно відданого на Глузування, якого Він зазнав через ціле своє Пресвяте життя, а зокрема, під час Свого останнього болючого терпіння на хресному дереві, щоб Він звільнив бідну душу від болісного переслідування і кари, на яку вона заслужила своїми гріхами.

Четверту Службу Божу треба жертвувати на славу Святих Ран і Страждань Господа нашого Ісуса Христа та на славу лиходіянь та смерті, яку Він перетерпів на хресному дереві, щоб Він вилікував бідну душу з усіх смертельних ран заподіяних тяжкими гріхами і звільнив від заслуженої кари.

П'яту Службу Божу треба жертвувати на славу погребення нашого Господа Ісуса Христа, просячи Його, щоб всі гріхи і злочини, які бідна душа вчинила, Він навіки похоронив у Своєму безмежному Милосердю, а душу охоронив від заслуженої кари.

Шосту Службу Божу треба служити на славу Воскресіння і Вознесіння нашого Господа Ісуса Христа, щоб вивів бідну душу з тіні смерті до вічного Світла і скоро нагородив її воскресінням і небовзяттям.

Згаданих шість Служб Божих називають також «Страждальні Служби Божі». Треба зазначити, що ніхто не може й описати, які великі заслуги перед Богом здобуде собі той, хто розголосить значення тих шести Служб Божих

і спосіб їх служіння. Заохочуючи інших людей користуватись тими Службами Божими, багато душ з чистилища зазнають утіхи і спасіння.

Кожна людина, яка ще за свого життя звелить у своєму наміренні відслужити ці Служби Божі, також здобуде собі велику духовну користь. ■

Витяг з одного давнього молитовника апробованого Папою Климентом XII. Папа Климентій XII (1730-1740) апробував і поручав тих 6 Служб Божих правити послідовно протягом шести днів (тому їх називають «Климентинки»). «Григорянку» – послідовно протягом 30 днів.

54-ДЕННА ПОМПЕЙСЬКА ДЕВ'ЯТНИЦЯ – безвідмовна Вервиця до Божої Матері

З огляду на те, що наші читачі у своїх листах запитують про Помпейську Дев'ятницю (Вервицю), подаємо коротке пояснення та спосіб практикування цього набожества.

Отже, що таке Помпейська Дев'ятниця? Це форма молитви святої Вервиці до Божої Матері з Помпеїв. Свій початок бере з 1884 року. Ціль цієї молитви – випрошування різних ласк у Бога за посередництвом Діви Марії. Традиційна дев'ятниця в Церкві триває 9 днів. Натомість Помпейська дев'ятниця складається з 6 дев'ятниць по 9 днів, що в сумі дає 54 дні. Дев'ятниця поділена на 2 частини по 27 днів (3х9 днів). Першу частину становлять 3 благальні дев'ятниці, другу – 3 подячні. Популяризатором цієї молитви став італієць Бартоло Лонго, який досвідчив ласки за посередництвом Діви Марії, особливо зцілення важкохворої Фортунати Агрелі. Саме їй об'явилася Богородиця, яка казала молитися протягом 54 днів. Протягом 27 днів дівчина мала просити про зцілення, а наступні 27 днів – дякувати за благодать оздоровлення. Діва Марія сказала до Фортунати: *"Щоразу, коли ти захочеш отримати від мене якусь благодать, зверши на мою честь три прохальні дев'ятниці, молячись 15 таємниць святої Вервиці, а потім три подячні дев'ятниці"*. З 1876 року образ Помпейської Божої Матері стає відомий як чудотворний. У 1890 році Папа Римський Лев XIII офіційно підтвердив чудеса, вчинені за заступництвом Помпейської Божої Матері. Це коротко про історію Помпейської дев'ятниці.

Вервицю можна молитися частинами протягом дня, але Дев'ятницю не можна переривати, відкладати частину на інший день. В іншому разі її потрібно починати від початку.

Це набожество вчить особливого уповання на Діву Марію, яка випрошує ласки Божої. Це дуже дієва Дев'ятниця! Завзяття і молитовна наполегливість становлять її частину. Для завершення Помпейської Дев'ятниці потрібні 54 дні безперервної молитви.

«Свята Вервиця – це рятівний ланцюг на крутому гірському схилі. Не можна спинятися ні на одній таємниці. Треба йти далі. Бо повнота життя перебуває на вершині». ■

(Кардинал Стефан Вишинський)

ЯК ПРАВИЛЬНО МОЛИТИСЬ ПОМПЕЙСЬКУ ДЕВ'ЯТНИЦЮ?

1. Позначити в календарі день початку Помпейської дев'ятниці.

2. Помпейська дев'ятниця триває 54 дні. Протягом цих 54 днів щодня молимося 5 таємниць Вервиці. За бажанням, можна проказувати всі 20 Таємниць (разом з Таємницями Світла). Початкові молитви (Вірую, Отче наш, три Богородице Діво) читаємо один раз на день, перед першою Вервицею.

3. На початку кожної з частин Святої Вервиці формулюємо свій намір (коротко і стисло, тільки один намір), а потім кажемо:

«Жертвую цю Вервицю на Славу Твою, о Царице Святої Вервиці».

4. Протягом перших 27 днів (3х9 днів) читаємо так звану ПРОХАЛЬНУ ЧАСТИНУ Помпейської дев'ятниці, і щодня після читання кожної частини Вервиці додаємо таку молитву:

«Згадай, о всемилостива Помпейська Діво Святої Вервиці, що ніхто ніколи не чув про те, щоби будь-хто з тих, хто до Тебе прибігають, із Вервицею Твоєї допомоги благають, був Тобою покинутий. Не погордуй моїми словами, о Мати Предвічного Слова, але через Твою Святу Вервицю і благовоління до святині в Помпеях вислухай моє прохання. Амінь».

5. Протягом наступних 27 днів читаємо так звану ПОДЯЧНУ ЧАСТИНУ Помпейської дев'ятниці (3 подячні дев'ятниці), а після кожної з частин Вервиці додаємо таку молитву:

«Що ж я можу дати Тобі, о Царице, сповнена любові? Присвячую Тобі все своє життя, бажаючи, скільки мені стане сил, поширити вшанування Тебе, о Діво Святої Вервиці з Помпеїв. Бо, коли я попросив(-ла) Тебе про допомогу, то сходила на мене благодать від Бога. Хоч би де я перебував(-ла), я розповідатиму про милосердя, яке Ти до мене виявила; поширюватиму вшанування Святої Вервиці, даючи свідчення про те, як добре Ти повелася зі мною, аби такі самі недостойні, як і я, грішники з упованням прибігали до Тебе. О, якби весь світ знав, яка Ти добра, яка милостива до страждених, то все сотворене прибігало б до Тебе. Амінь».

6. Незалежно від заключних молитов, поданих у п.4 і 5, кожну з частин Святої Вервиці закінчуємо – безпосередньо після її прочитання – трикратним закликом до Богородиці:

«Царице Святої Вервиці, молися за нас!» (3 р.).

СВІДЧЕННЯ ОЗДОРОВЛЕННЯ ВІД РАКУ ГРУДЕЙ (Через молитву Помпейської Дев'ятниці)

Пані Ванда, з Гданського Старогарда (Польща), хворіла на рак грудей. Мала великий вузол під грудьми й метастази, які поширилися на лімфатичні вузли, опухлу руку і плечі. Прийняла курс хіміотерапії, який не дав результату. Змінено їй хімію, але нічого не допомагало. Прочитавши книжку «Чуда і ласки Цариці Святої Вервиці в Помпеях» бл. Вартоломея Лонго, почала відмовляти Помпейську дев'ятницю. Перша дев'ятниця йшла дуже зле: жінка ледве говорила, була дуже слабою і хворою, але все ж їй вдалося закінчити 54-денну дев'ятницю. Після цього вона знову почала відмовляти другу, всі частини Вервиці.

17 травня 2011 р. на дослідженнях у Медичній Академії в Гданську раку не виявлено! Пані Ванду оглядали дві лікарки, одна з яких була з Рима. Обидві були здивовані й зраділи, що немає вузла. Лімфатичні вузли були в нормальному стані, опухлість зійшла. Аналізи крові підтвердили діагноз лікарів, що рак зник. Від вузла залишилася тільки заглибина.

Пані Ванда знає, що була оздоровлена завдяки відмовлянню Помпейської дев'ятниці. Вона дякує Марії за це чудесне оздоровлення і дає свідчення свого оздоровлення у сльозах щастя і радості.

Хай кожен знає, що Цариця Святої Вервиці нагороджує витривалу молитву. І надалі відбуваються чуда оздоровлень за Її посередництвом! Богові слава і слава Марії – Цариці Святої Вервиці з Помпеїв! ■

МОЛИТВА ПРО ЄДНІСТЬ ЗА ЗАСТУПНИЦТВОМ ДВОХ СЕРДЕЦЬ

Отче, нехай буде благословенне Твоє ім'я, твій Улюблений Син, Ісус Христос, прийшов на світ не для того, щоб його осудити, а для того, щоб його спасти, тож змилуйся над нами. Поглянь на Святі Рани Твого Сина, що широко тепер відкриті, і згадай про ціну, котру Він за нас заплатив, щоб усіх нас відкупити. Згадай про Його Святі Рани і про Два Серця, котрі Ти Сам з'єднав у Любові і котрі разом терпіли: Серце Непорочного Зачаття і Серце Твого Улюбленого Сина. Отче, згадай тепер про Свою Обітницю і в повноті сили зішли нам Утішителя, Святого Духа Істини, щоб нагадав світові про правду, смирення, послух і велику Любов Твою Сина. Отче, надійшов час, який серед панування розколу взиває до Миру і Єдності. Надійшов час, коли зранене Тіло Твого Сина взиває до Праведності, якої світ ще не знав. Завдяки заступництву Непорочного Серця Марії та Найсвятішого Серця Ісуса уділи, Отче, достойний величання, того Миру нашим серцям і виконай Писання, вислуховуючи молитву, з котрою звернувся до Тебе Твій Улюблений Син: щоб ми всі були одно, одно в Найсвятішій Божественній Трійці, щоб ми всі величали Тебе, прославляючи біля єдиного, єдиного Кивоту. Амінь. ■

АКТ ПОСВЯЧЕННЯ КРАЮ ДВОМ СЕРЦЯМ

Покликані пророцтвами Твого Слова, знаємо, довіряємо і віримо, що тріумф Твого Найсвятішого Серця і Непорочного Серця Марії вже близько. Тим паче приходимо зі смиренням, щоб посвятити нас самих, наші родини і наш край Вашим Двом Найсвятішим Серцям. Віримо, що коли посвятимо наш край Вашим Двом Люблячим Серцям, уся людська гордість і зарозумілість, усяка безбожність і затверділість серця зникнуть, а любов і добро замінять зло. Віримо, що Ваші Два Найсвятіші Серця не відвернуться від наших зітхань і наших потреб, у Своєму Полум'ї Любові почують нас і прийдуть, щоб загоїти наші глибокі рани і принести нам мир. О Найсвятіше Серце Ісуса і Непорочне Серце Марії, вдихніть в нас іскру з Ваших Двох Сердець, щоб розпалити наші серця. Вчиніть з нашого краю досконалу Оселю Вашої Святості. Залишіться в нас, а ми у Вас, щоб завдяки Любові Ваших Двох Сердець ми знайшли мир, єдність і навернення. Амінь. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

УКРАЇНА МАЄ НОВОГО НУНЦІЯ

Святіший Отець Франциск призначив Високопреподобного Монс. Клаудіо Ґуджеротті, титульного Архієпископа Равелло і дотеперішнього Нунція в Білорусі, новим Апостольським Нунцієм в Україні.

Автобіографічна довідка: Монсеньйор Клаудіо Ґуджеротті народився у Вероні (Італія) 7 жовтня 1955. Був рукоположений на священика 29 травня 1982. Інкардинований до Веронської Дієцезії. Вступив на службу Святого Престолу при Конгрегації у справах Східних Церков у 1985, займав посаду Заступника секретаря цієї Дикастерії від 17 грудня 1997.

Володіє кількома давніми та сучасними мовами: латинська, грецька, класична та сучасна вірменська, курдська, англійська, білоруська. Був Апостольським Нунцієм в Грузії та Вірменії, Азербайджані, Білорусі. 13 листопада 2015 призначений Апостольським Нунцієм в Україні. ■

Джерело: CREDO

ОДНОСТАТЕВИХ «ШЛЮБІВ» В УКРАЇНІ НЕ БУДЕ!

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман висловився стосовно голосування 12 листопада за «антидискримінаційні закони».

Володимир Гройсман наголосив, що не йдеться про легалізацію одностатевих «шлюбів». Цінністю будь-якої держави є людина і її права, – сказав Гройсман. «Я чую якісь фейки, які свідчать про те, що в Україні можуть бути хоч якісь одностатеві шлюби. Не дай Бог, щоб це відбулося, і ми ніколи не будемо цього підтримувати», – наголосив він. Нам потрібно утверджувати сімейні цінності, – сказав спікер і додав, що в Уряді може з'явитися спеціально уповноважена людина з питань сім'ї, сімейних цінностей.

Ми доведемо всьому світу і собі, що ми готові виконувати свої зобов'язання і бути частиною європейського світу, – запевнив голова Верховної Ради.

Це дасть можливість 46 млн. людей вільно подорожувати, а Україна буде виконувати взяті на себе зобов'язання. ■

Джерело: CREDO

У РОСІЇ ЗАБОРОНИЛИ КНИЖКИ ШЕПТИЦЬКОГО І СЛІПОГО

Росія включила у список заборонених українських книжок, які нібито становлять загрозу «рускому міру», навіть духовну літературу.

Про це заявив перший заступник голови Держкомтелерадіо Богдан Червак в інтерв'ю газеті «День». «Росіяни забороняють у себе українські книжки, які, на їхню думку, становлять загрозу «рускому міру». Так, до прикладу, у цій країні заборонені три мої книжки, зокрема, збірка «Лицарі духу», присвячена українським поетам-«вістниківцям» (Телізі, Ольжичу, Маланюку та іншим). Заборонили в Росії й українську духовну літературу – книжки митрополита Андрея Шептицького і патріарха Йосипа Сліпого, навіть ті з них, у яких йдеться про виконання релігійних ритуалів. Виникає питання – який критерій? Вочевидь, під заборону потрапляє все, що пов'язане з українською ідеєю, ідентичністю, національно-визвольними змаганнями», – сказав Червак. ■

Джерело: CREDO

В УГКЦ ЗОБОВ'ЯЗАЛИ ПРИЧАЩАТИ ДІТЕЙ

Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, який тривав в Івано-Франківську 31 серпня – 6 вересня 2015 року, затвердив інструкцію щодо причащання немовлят і дітей в УГКЦ.

В інструкції сказано, що «Таїнство християнського втаємничення завершується участю у Пресвятій Євхаристії, а тому разом із Хрещенням і Миропомазанням новоохрещеного слід причащати». Також інструкція говорить про те, що до Причастя потрібно допускати дітей після хрещення і людей, позбавлених розуму. До сповіді дитину потрібно заохотити після 7 років. ■

Джерело: Католицький Медіа-Центр

ПОГАШЕННЯ БОРГІВ У ЮВІЛЕЙ МИЛОСЕРДЯ

Італійські єпископи під час Ювілейного року вирішили допомогти тим сім'ям, яким відмовили у наданні комунальних послуг за несплату рахунків.

Керівник бюро пастирського піклування про сім'ї Конференції єпископів Італії о. Паоло Джентілі зазначив, що вони були стурбовані зростаючим числом сімей, що ледве зводять кінці з кінцями. «Церква завжди закликала прощати борги, тепер хочеться зробити щось конкретне», – сказав священик. Пояснивши, що він найближчим часом звернеться до компаній, що надають комунальні послуги, з проханням про списання боргів нужденним.

Спочатку планується, що ініціатива охопить лише Рим, але потім Конференція єпископів спробує провести подібне і в інших великих містах, якщо схема виявиться дієвою. Нагадаємо, що Ювілейний рік Милосердя розпочнеться 8 грудня 2015 року і завершиться 20 листопада 2016 року. ■

Джерело: LifeSiteNews

ВОНИ ЖИЛИ 25 РОКІВ»ЯК БРАТ З СЕСТРОЮ», ЩОБ МОГТИ ПРИЙМАТИ ПРИЧАСТЯ

Жити як брат з сестрою Петро і Анна Стравінскас вирішили зробити для того, щоб жити життям, відповідним Божому стандарту, і бути в змозі приймати Ісуса в Святому Причасті.

Єдина дитина цієї пари, отець Петро Стравінскас розповів історію рішення його батьків. Це було в 1940-х роках, коли католицький шлюб його тата, теж Петра, розпався. Його дружина покинула його. Петро вступив у цивільний шлюб з Анною, відпалою від віри католичкою. Коли Петро-молодший з'явився на світ у 1950 році, подружжя вирішило, що він буде ходити до католицької школи. Одної неділі вся родина Стравінскас вперше була на Службі Божій. Анні почало докучати те, що вона не може, як інші люди під час Служби Божої, приступати до Святого Причастя. Врешті пара прийшла до їх парафіяльного священика обговорити цю перешкоду. Сповнений вірою священик ознайомив, що найпростішим рішенням для їх повного перебування у католицькій вірі було б відмовитись від інтимних стосунків і жити як брат з сестрою. І з того часу так вони і робили впродовж усієї решти їхнього шлюбу. Петро помер у 1983 р., досягши 71 року. Анна прожила 87 років і померла в 2005. ■

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ О. КЛИМЕНТІЯ СТАСІВА, ЧСВВ, «МІСІЯ ВИСОКОГО СЛОВА» У ЛЬВОВІ В ХРАМІ СВ. ОНУФРІЯ

22 жовтня 2015 р. в храмі святого Онуфрія у Львові пройшла презентація книги о. Климентія Стасіва, ЧСВВ, «Місія високого слова».

До василіянського храму завітали Владика Василь Тучапець (Харківський Екзарх), Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, о. Климентій Стасів, ЧСВВ із своїм батьком, заступник ректора Львівського національного університету Марян Лозинський, доктор історичних наук Петро Шкраб'юк, літературний редактор і поет Ольга Кіс, завідувач кафедри книгознавства та комерційної діяльності Академії друкарства Ольга Антоник, завідувач наукової бібліотеки ЛНУ Василь Кміть, викладач історії Борщівського коледжу Володимир Гіщинський, майстер палітурної дільниці Жовківської друкарні Ганна Велика, а також працівники «Місіонаря» та ченці василіянських монастирів.

Це видання з погляду на різні ознаки – мистецькі, наукові, культуротворчі – можна назвати оздобою сучасного (щонайменше, за минуле десятиліття) книгознавчих досліджень у галузі історії української видавничої справи. Книга здобула персональну відзнаку президента Форуму видавців у Львові.

Книжка розрахована на широке коло читачів, чиї зацікавлення дотичні до історії книгодрукування, мистецтвознавства, культурології, духівництву та вірним, студентам світських та духовних закладів.

З цієї нагоди подаємо читачам «Місіонаря» Слово автора книги «Місія високого слова» о. Климентія Стасіва, звернене до присутніх на презентації:

Виступ о. Климентія Стасіва, ЧСВВ, під час презентації

Ваше преосвященство, всечесніший о. Протоігумене, високопреподобні отці та брати, преподобні сестри, вельмишановні викладачі та професори, любі гості.

Щиро вітаю усіх вас в древній обителі св. Онуфрія, яка стала колискою українського книгодрукування. Саме з цієї василіянської обителі вийшла у світ перша друкована книжка в Україні. Як усім вам добре відомо, що поява друкованої книги змінила життя людей.

Раніше, щоб видати книжку, потрібно було писати рукою, що відповідно, займало багато часу й людських сил. Цій справі присвячувало себе чернецтво, які щодня в монастирях переписували книги, тому що світські люди заробляли на хліб щоденний. Хоч історія говорить нам про дуже високий рівень розвитку науки і культури в період рукописної книги, однак, книг не могло з'явитися стільки, щоб повністю забезпечити всіх людей.

На духовній карті Василіянського Чину є багато позначено осередків книгодрукування, які були засновані в різні епохи, в багатьох різних місцях, як в Україні, так і далеко поза її межами. У своїй сукупності та єдності вони становлять одну цілісну історію васи-

ліянського книговидання, яке впродовж багатьох століть було важливим чинником у формуванні християнського та національного світогляду українського народу, сприяло збереженню історичної пам'яті, розвиткові духовності та християнської культури.

Будучи нерозривно поєднаним з місією друкованого слова, Василіянський Чин неодноразово зазнавав важких випробувань та гонінь, внаслідок чого, багато славних василіянських осередків книговидання було насильно забрано, а деякі навіть знищено. І тому отці василіяни діяли на ниві друкованого слова не завдяки, а всупереч обставинам. Вони засновували нові осередки, бо такими були вимоги часу, щоб берегти славну і багату церковну традицію книгодрукування, поширювати Боже Слово українською мовою, яка на рідних землях була під утиском інших народів, пізніше переслідувана радянським режимом, а в роки Незалежності стала ще й предметом політичних торгів. Та й в діаспорі, в умовах бездержавності, українська мова була приречена на виживання. І в цьому важко переоцінити місію Василіянського Чину, який не тільки оберігав рідну мову, але через друковане слово відкривав світові Україну, її славну християнську історію, багаті традиції та визначні постаті, що є духовними і національними провідниками, національними світочами в царині науки і мистецтва.

Саме з славних василіянських друкарень вийшли книги-артефакти, які стали безцінними скарбами української історії, що засвідчує високий культурний рівень розвитку нашого народу у гроні інших європейських народів. В Україні немає такої установи, історія якої сягала б від наших, до періоду рукописної книги.

Тому без перебільшення ми можемо сказати, що василіянське книговидання є церковно-національним! У своїй багатовіковій діяльності воно об'єднує духовне і національне, що є позначене печаттю Божого промислу та благословення.

Тому, власне, про це книга «Місія високого слова», яка впроваджує нас в глибини історії християнської України, зокрема в часи розквіту писемності, що стала вирішальним чинником поширення духовності на наших прабатьківських землях, знаком високого розвитку науки і культури, в якій появилася. В цій книзі є історична тяглість. Вибудувано родовід, яким ніхто інший не може похвалитися. Показано культуру, думки та духовність слова. Книга дає можливість відчути кожний історичний період, тому викликає почуття, хвилювання.

Ця історія викликає почуття захоплення, відповідальності та великої вдячності. Зроджує відчуття захоплення, бо вміщає в собі великі скарби людської мудрості, які були великими досягненнями як для Церкви, так і для суспільства. Надихає, бо відкриває перед нами багатий світ. По особливому зворушує, коли переходимо з епохи в епоху, від одного осередку до іншого, в яких бачимо великих подвижників на ниві слова. З ними треба було розмовляти, торкатися плодів їхнього життя. Ця книжка є певним їхнім воскресінням у наших очах, у нашій свідомості, врешті – в нашому суспільстві.

Про друкарню в монастирі св. Онуфрія згадували завжди принагідно, але не було якогось цілісного, комплексного дослідження. Тільки згадки в наукових посиланнях. І

тому це питання дуже делікатне, яке потребує ще глибшого вивчення. Народження – це завжди таїна. Смерть – це прилюдність. І тому народження книгодрукування потрібно й далі вивчати. Ми дуже мало знаємо про Степана Дропана. Знаємо, що це був заможній чоловік, кажучи сучасною мовою – поважний бізнесмен, який передав монастирю св. Онуфрія свою друкарню. Більше знаємо про Івана Федоровича. Адже про нього, його друкарське ремесло та плоди друкарської праці в різних місцях руського краю написано багато книг.

Однак беззаперечним залишається той факт, що василіянська обитель св. Онуфрія тісно пов'язана як з далеким минулим спочатку рукописної, а пізніше друкованої книги, доби Середньовіччя, яке сягає початків зародження книгодрукування, так і сьогодення. Давній період – це 1460-1617. Сучасний період – це епоха відродження 90-х ХХ ст. по сьогодні. Тому ця книга закликає до роздумів, до переосмислення, до дослідження.

На завершення мого виступу хочу звернутися до вас словами, якими зазвичай починалося вступне слово в деяких стародруках. "Дорогий читальнику, дякую тобі за те, що ти береш до своїх рук цю книжку і читаєш". І далі: «Перепрошую тебе за ті помилки, які ти знайдеш». Думаю, що цю фразу «перепрошую за помилки» можна опустити, бо помилок справді немає, тому що колектив, який працював над цією книгою доклав усіх зусиль, щоб їх не було, за що я їм щиро дякую. Дякую за виступи, дякую за критику, дякую за присутність. Ми розкопали джерела чистої води. Далі ви критикуйте, хваліть, досліджуйте. Дякую п. Григорію Шумейкові - народному артистові України - за проведення презентації. Зараз книга належить вам, вашій оцінці. Є багато різних визначень про книгу. Книга – це цеглина, яку вкладаємо в розбудову Церкви і українського народу.

Можливо, я б ніколи не досліджував цієї теми, якщо б не був у видавництві «Місіонер». І тому сердечно хочу подякувати п. Мар'яну Лозинському, який в роки Незалежності відродив це видавництво, а пізніше старанно дбав про його розвиток. Саме тут, під одним монастирським дахом була Провінційна управа, чернеча василіянська спільнота та видавництво. Дякую також п. Федору Лукавому, який з самих початків працює у видавництві та прикрашає його своїм талантом. Я дякую вам за те, що ви сьогодні прийшли.

Книга пишеться та ікона пишеться. Перед іконою ми стаємо до молитви, до споглядання. Однак книга – це не ікона, перед якою ми стаємо на молитву, навіть коли хочеться звернутися до книги на Ви, бо викликає велику увагу й захоплення. Ікона схиляє нас до молитви, а книга до роздумів, до глибшого вивчення, до аналізу. Тому прошу усіх Вас, Ви її поглиблюйте, досліджуйте і доповняйте. Не бійтеся цієї теми, не бійтеся історичної правди та справедливості.

Так історично склалося, що всі дороги великих мужів на зорі зародження книговидання та його розвитку, вели до монастиря св. Онуфрія, історія якого сягає ще княжих часів. Степан Дропан – перший український книгодрукар куди прийшов? Іван Федорів куди прийшов? Видавництво «Місінер», де почало відроджуватися? Ми цю презентацію проводимо біля витоків. Дуже символічно, що перша презентація книги «Місія високого слова» проходить в першому осередку василіянського книговидання, де свою друкарню передав Степан Дропан, а пізніше тут жив, трудився і навіки спочив славний друкар Іван Федорович. І тому, власне, не могло бути іншого варіанту щодо проведення. За роки Незалежності – це перша велика презентація у храмі.

І тому не могло бути інших варіантів щодо проведення презентації книги «Місія високого слова», перші сторінки якої говорять спочатку про школу рокописної книги, а відтак про початки книгодрукування в Україні. ■

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ДІВЧАТ: ПОКЛИКАННЯ ТА ГІДНІСТЬ ЖІНКИ

З 30 жовтня по 1 листопада 2015 р. у Свято-Преображенському монастирі сестер Василіянок у с. Береги (Пустомитівський р-н) відбулися чергові реколекції для дівчат. Учасниці (а їх налічувалось 27) прибули з різних куточків України. Тема реколекцій: «Покликання та гідність жінки».

Сьогодні жінка дуже часто відчуває себе незахищеною, вона не знає ким є насправді, бо її образ спотворюють і вона шукає власну значущість та унікальне місце поза своєю жіночністю.

У І посланні Петра 3:3-4, Апостол говорить до жінок: *«Нехай ваша окраса буде не зовнішня – заплітання волосся, накладання золотих обручок, чи прибирання в шати, але в середині людського серця, нетлінності душі, лагідної та мовчазної: це многоцінне перед Богом».*

Протягом цих трьох днів дівчата з великою цікавістю слухали науки, які підготував о. Анастасій Кабаль, ЧСВВ. Він наголошував на тому, що справжня жінка повинна прагнути до святості і наслідувати Діву Марію, яка є святою жінкою. Кожна з учасниць глибше застановилася над власним покликанням, щоб пізнати Божий задум щодо себе самої. Учасниці мали можливість ставити питання різного характеру і отримати на них відповіді.

У програмі реколекцій було також знайомство, побудоване на розгляді чеснот, які притаманні жінці, молитовні роздуми, вечір покликання та ін…

Та найважливіше те, що всі учасниці мали можливість приступити до Святих Таїнств Сповіді та Євхаристії, а на закінчення отримали апостольське благословення, і були окроплені свяченою водою.

Від імені усіх учасниць, хочу висловити вдячність сестрам, які зорганізували ці реколекції, а саме с. Онисимі та с. Францисці за їх чудову програму; с. Вікторії за прекрасне свідчення про своє покликання; о. Анастасію за короткі, але змістовні науки. А насамперед дякуємо Богові за можливість бути на цих реколекціях. ■

Оленка СТАСИК, постулянтка сестер ЧСВВ

СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ ЗАПРОШУЮТЬ ДІВЧАТ

віком 16-35 років, які бажають взяти участь у наступних реколекціях, що відбудуться з 30 грудня 2015 р. Б. до 01 січня 2016 р. Б.

Детальніша інформація та реєстрація за телефоном 0979495778 (с. Франциска, ЧСВВ).

24 ДНІ В ЗОНІ АТО
ІЗ ЩОДЕННИКА КАПЕЛАНА ЧСВВ

(Закінчення)

День двадцятий

О шостій рано наші поїхали на блокпости. Ми ж відправили Службу Божу, на яку прийшов старший лейтенант Віталій. Розмовляв із солдатами. Всі вже чекають на ротацію: вона має бути 3-6 березня, якщо нічого не поміняють. Після обіду ходив у спортзал, який без вікон; дуже холодно, протяги, на вулиці набагато тепліше. О 16 годині приїхав до мене підполковник Падре зі Львова із ще одним підполковником. Я їм передав насоси і шкарпетки, що призначені на блокпости. Можливо, завтра поїдемо машиною зі штабу АТЦ на блокпост у Кримське. Наші не радять туди їхати, бо небезпечно, стріляють. Приходив на душевну розмову один солдат-водій.

День двадцять перший

Вранці всіх благословив на виїзд під Дебальцеве. Поїхало дуже багато наших. Ми з братом – монахом вибралися на блокпост у Кримське. Їдемо "газеллю"– машиною зі штабу АТЦ. Проминули два пости – і перекур з бійцями. Ось Врубівка. Нам дали бронежилет, каски, бо дороги обстрілюються. З нами їдуть ще двоє з водієм і підполковник Падре зі Львова. Він, як і ми, всю дорогу перебирає вервичку, тихо молячись. Погода сонячна, та дуже сильний вітер, а дороги – жах. Та все у Божих руках, і Його нехай буде воля. Їхати треба чотири години. Луганська область, село Кримське. Ми проминули пост 36, під'їхали до посту 25, побачили кругом поле і танки, що вкопані в землю. Тут живуть дуже бідно, села просто виживають, що дуже схоже на Росію. Діти нам махають руками…

Приїхали в Кримське, на блокпост 34. Хлопці всі з Івано-Франківська і області.

Поговорив з ними, з комбатом. Вони молодці. Воїни Національної гвардії. Зараз їдемо на передову – на блокпости 39, 37, 38. Словами не передати: до сепаратистів 1200 метрів! Снайпери прострілюють відстань на два кілометри. А ти вітаєшся з краянами

по-християнськи. В кожному бліндажі ікона, свічки. Всі дуже раділи, побачивши священика. Я їх благословляв і кропив святою водою їхнє «помешкання». Спілкувався з хлопцями. Відслужили панахиду. Приїхали до Слов'янська о 19.30, повечеряли. Через годину – панахида: дев'ять днів після смерті лейтенанта Романа. Присутні були всі! Я роздав усім свічки і відслужив з братом – монахом панахиду, сказав пару слів. Ввечері ще мав розмову з офіцерами.

Дякую Богові і за цей день.

День двадцять другий

Служба Божа, сніданок, вервичка, розмова з хлопцями. Нам у частину привезли з Харкова нову машину "Спартан" (український бронеавтомобіль). Я його посвятив. Цілий день розмовляв з солдатами. Увечері купив квитки на Київ та Франківськ.

День двадцять третій

Традиційно – Служба Божа, сніданок. Хлопці вже всі на чемоданах. Я ходив у місто. Розмовляв з офіцерами, ділився з ними номерами телефонів. Погода вже весняна, тепла. Завтра має бути посилка через Нову пошту від волонтерів з Івано-Франківська. Як Бог дасть, завтра зранку поїдемо на гору Карачун, де наші блокпости. Всі солдати та офіцери на перший погляд страшні: з бородами, з автоматами, злі, та коли з ними говориш тет-а-тет, то вони зовсім інші, прості і сердечні. Увечері висповідав одного офіцера, дуже гарна людина. Заходив також мій новий друг, капітан Коля, погомоніли.

День двадцять третій

На Службі Божій був молодий офіцер, і зразу після сніданку ми поїхали з Падре і з о. Михайлом з УАПЦ на гору Карачун правити Службу для солдатів. Майже всі вони зі Львова. Отець правив, а я сповідав, казав їм, що сьогодні в мене акція! Малі покути. Багато було до сповіді, молодці! Погода холодна, мряка. Брат – монах помагав співати Службу, потім роздали кожному стрітенську свічку, образки і вервички. Після обіду я пішов в нашу лазню, в якій вже не був чотири дні. Так стало добре! В частині загальне прибирання, і ми також помили свою «келію». Завтра поїдемо на гору Карачун – у те місце біля хреста, де розбився генерал Кульчицький з хлопцями. Там буде панахида і ін. На Нову пошту тим часом прийшла посилка: футболки, труси, шарфи. Хлопці вже помаленько збираються додому. Розмовляв з ними, сповідав.

День двадцять четвертий

Неділя. Подячна Служба Божа з проповіддю. Сніданок. О десятій збір і шикування всіх солдат. В 10:20 виїзд на гору Карачун. Дуже багато солдатів, офіцерів, з нами також генерал. Ми відслужили панахиду з о. Михайлом, потім кожний мав слово, опісля були військові поминки, фотографування на згадку. Всі подарунки від волонтерів з Івано-Франківська, які вчора прийшли через Нову пошту, я передав представникам з гори Карачун, де ми вчора правили Службу Божу. По дорозі ще заїхали на місце загибелі солдата з Вінничини біля Слов'янська. Там усі будинки знищені путінськими градами.

Повернувшись до своєї частини, ми почали збиратися. Сьогодні вранці-рано, о шостій, на Вінничину, в Калинівку, вирушила на ротацію перша колона (це в основному кухня), а друга мала вирушати – у вівторок. Чимало воїнів приходило прощатися. О дев'ятій вечора ми з майором також поїхали на вокзал. Він нас проводжав. Сіли в потяг. Вагон дуже чистий, видно, що новий – не то, що до Івано-Франківська. Спати не міг, жарко. Непомітно під'їхали до Києва, де на вокзалі нас чекав наш отець з Києва…

Так закінчилося моє перебування в Слов'янську, в зоні АТО. ■

Капелан ЧСВВ

ЧУДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ (оповідання)

Один ремісник, який жив у Константинополі, мав особливу любов до святого Миколая і завжди святкував день його пам'яті. На старості літ він зовсім збіднів.

– Нічого у нас немає до свята нашого улюбленого заступника святого Миколая, – каже він одного разу до своєї жінки.

– Ось у нас залишилось останнє – килим, його продаймо, щоб купити все, що потрібно, щоб догодити Богу і великому Чудотворцю, – відповіла його благочестива жінка.

Ремісник узяв килим і пішов на базарну площу. Там до нього підійшов поважний старець і спитав:

– Скільки ти хочеш отримати за цей килим?

– Візьму скільки дадуть.

– Ось тобі шість золотих монет, – відповів старець, узяв килим і пішов геть.

Люди, які були на базарі, оточили старого ремісника, дивуючись, чому він розмовляє сам з собою.

Тим часом старець з'явився в будинку ремісника:

– Візьми свій килим, твій чоловік – мій давній друг, я зустрів його сьогодні на базарі, – промовив він, віддаючи килим дружині ремісника.

Коли ремісник повернувся з базару додому, жінка почала йому докоряти:

– Як ти зміг не дотриматись обіцянки і не продати килим. Теперішнім обманом ти очорнив усе своє попереднє життя!

Старий від здивування довго не міг вимовити і слова, побачивши килим. Нарешті він спитав:

– Хто приніс килим?

Вислухавши жінку, він радісно скрикнув:

– Живий Господь, що милує

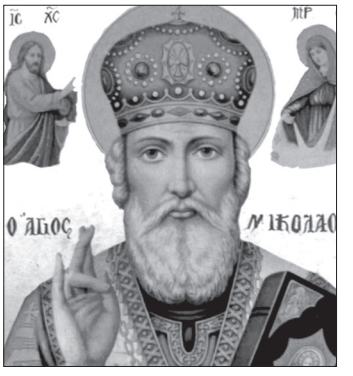

Своїх рабів! Сам Святий Миколай купив у мене килим, а потім знову повернув його нам.

Старенькі, ставши на коліна, разом прославили Бога і дивного угодника Божого Миколая, що завжди готовий прийти на допомогу всім, хто вшановує його. Звістка про це чудо швидко рознеслася по місту. Патріарх Константинопольський, дізнавшись про це, призначив цьому подружжю пожиттєве утримання. ■

ВІД ХАТИ ДО ХАТИ ЙШЛА БОЖА МАТИ

Галина САВКА, с. Діброва, Сокальський р-н, Львівська обл.

Послухайте, добрі люди,
Буду Вам казати,
Як від двору до двора
Ішла Божа Мати.
«Матінко, оберігай нас», –
Так люди казали,
Як в воротах зі сльозами
Пречисту стрічали.
Не з порожніми руками
Ішла Божа Мати,
А несла благословення
Для кожної хати.
А вечером, як стемніло,
Люди всі зібрались.
Та піснями й молитвами
Її прославляли.
На коліна припадали,
Вервички молились,
Й молебень до Матінки
Разом всі служили.
«О, Маріє! Мати Божа!
Змилуйся над нами», –
Так просили і благали
Люди молитвами.
«О, Царице! Мати Божа!
Молимось до Тебе.
Поможи нам,
Ми Тя просим
У наших потребах».
Й до порожніх хатиночок
Матінка ступала,
Хоч ніхто там і не мешкав,
Та все ж не минала.
На прощання Мати Божа
Щиро всім вклонилась,
Щоб у Божій Ласці
Вся сім'я лишалась.
Тож не забуваймо
Ті дати зимові
Й не шкодуймо Всецариці
Своєї любові.
Щоб і з трепетом в душі
Ви про це згадали.
І про Божу Матінку
Ви не забували.
Тож нехай зійде на нас
Зірка благодати,
Під свою опіку нас
Візьме Божа Мати.
О, Пречиста Мати Божа,
Сповнена любові,
Тебе любимо й щодня
Ждем в рідній Діброві.

ПРО ЖИТТЯ І СМЕРТЬ:
цікаві спогади с. Клавдії Вельгош, ЧСВВ

Коли сняться померлі…

Я знала одну пані, вона не могла ходити, все на постелі сиділа. Одного разу вона мені приснилася: сидить вона в коридорі на кріслі. Я її питаю: «Чого Ви тут сидите?» А вона мені каже: «Я трошки посиджу та й піду до хати». Але в хаті нема ні ліжка, ні стола, нічого, а хата ціла заставлена квітами, найбільше було мірти та шпараги. Я приїхала до неї, а вона померла. Я запитала брата, коли вона померла – тиждень тому. Приходив отець сповідати і він її похоронив. А тепер самі розбирайте, що то за сон…

***

До одної моєї знайомої сестри зі Згромадження св. Йосифа приходила дівчина Параня. Так я з нею познайомилась. У той час помер священик василіянин і сестрі приснилося, що він їде на білому коні з букетом лілей в руках. Сестра питає: «Для кого цей букет?» – «Для Парані», – відповідає священик. Сестра розказала Парані про свій сон. Параня сказала, що несла лілію на похорон до отця, але «чого ж отець віддає її мені?» – задумалась вона. Незадовго Параня померла…

***

Одного разу я дала 30 грн. на Службу Божу 1 листопада за свою покійну маму. І ще звечора собі так постановила зробити. А тут вночі вже сниться мені мама і дякує за чудесний хліб, якого так потребує її душа. Я зрозуміла, що хоч я ще тільки но мала намір дати на Службу Божу за неї, а вона вже отримала ласку Божу, немовби наперед. Бог приймає вже наш щирий намір помолитися за душі в чистилищі, і дає їм потрібні ласки ще до того, як ми той намір здійснимо.

Іншого разу знову сниться мені мама. І я питаю її, чи вона вже в небі. Мама відповідає: «Не так скоро до неба, моя дитино». А я знову питаю: «Мамо, 22 роки, а Ви ще не в небі?» А коли я прокинулась, пригадала собі свій сон, і порахувала, що справді в той день виповнилося 22 роки від смерті моєї мами.

З дитинства однієї монахині

В одному селі жила жінка, у якої було двоє доньок. Обидві пішли до монастиря: одна до Василіянок, інша – до Сестер милосердя св. Вінкентія.

Коли сестри були малі, приблизно мали по три роки, стався такий цікавий випадок. Одна з них десь пропала. Всі її довго шукали: і в лісі, і попід річку – ніде не знайшли.

На подвір'ї в тієї родини був собака, який у той час цілих три години сидів біля своєї буди. Аж тут батьки дивляться, а з собачої буди вилізає їхня донечка. Вона три години, поки всі її шукали, спала собі тишком-нишком неподалік собаки-охоронця. Радості й здивуванню всіх родичів малої дівчинки не було меж.

Коли наша мала бешкетниця виросла, то пішла в монастир до Сестер Василіянок. Невдовзі захворіла на рак. Ніхто ніколи не чув її нарікання, вона тихомирно переживала свою недугу. Перед смертю попросила в Настоятельки благословення на смерть, і невдовзі віддала душу Богові.

Душа з чистилища

Одного разу я вночі йшла додому. Було темно. І ось на місці, де недавно глина засипала чоловіка на смерть, раптом над головою в мене почало щось літати й плескати в долоні. Мене огорну великий страх, і я вирішила помолитись 5 Отче наш і 5 Богородице Діво. Під час молитви шум почав поступово стихати, страх помалу відступив, і я спокійно пішла додому, роздумуючи про те, що сталося зі мною. Може то була потребуюча душа того чоловіка, який несподівано загинув і тепер потребує молитви?..

ЧУДЕСНЕ СПАСІННЯ

Ярослав НОГАЛЬ

Ігор з п'ятьма друзями пробирався на захід. Позаду був Іловайськ. Там палала і здригалась земля. Пилюка і дим змішалися. Від вибухів мін і снарядів можна було оглохнути. В повітрі постійно чувся свист куль. У всіх в голові було тільки одне бажання: живими і неушкодженими вийти з цього смертельного котла, з цього пекла.

Стомлені, спраглі і голодні, бійці, напівзігнувшись, перебіжками просувалися вперед. Інстинкт самозбереження додавав їм сили. Добігши до чагарників, вони побачили перед собою велику яму, в якій вирішили перепочити. Були випиті останні краплі води з фляг і хлопці деякий час просто напівлежали, відкинувшись на стінки ями, важко дихаючи і міцно стискаючи зброю в своїх руках.

Ігор закрив очі і побачив Галину. Тоді, коли його проводжали на передову, вона кинулась йому на шию й розплакалась, а він цілував її заплакані очі та гладив по голові, обіцяючи, що з ним нічого не станеться, що він скоро з перемогою вернеться додому, до неї…

Серце защемило від туги і болю. Ігор, продовжуючи сидіти із закритими очима, раптом почув, як хтось тихо промовляв якусь молитву. Колись він просто скривив би губи в іронічній посмішці, але тепер, коли жити або вмерти було справою лише кількох хвилин, він почав прислухатися до неї. Ігор був байдужим до релігії, до Бога і дивився на людей, які відвідують церкву, хоча і не з презирством, а як на таких, що даремно марнують час.

– Що будемо робити? – почувся голос одного з побратимів. – Залишатися тут – це приректи себе на смерть. Якщо нас не розстріляють одразу, то потрапимо в полон. А це катування і тортури. Іти вперед – перед нами мінне поле. Навряд чи ми щасливо його подолаємо.

Запала гнітюча тиша.

«Господи, – промовив Ігор подумки, – якщо Ти є, виведи нас з цієї пастки. Обіцяю Тобі, що, якщо Ти врятуєш нас, я перегляну своє ставлення до Тебе і буду вірним Тобі аж до смерті. Спаси і помилуй нас, Господи!»

Раптом, в коротких проміжках між канонадою, хлопці почули звук дзвоника, який надходив звідкись недалеко. Вони виглянули з свого укриття і побачили в чагарнику козу, яка мирно щипала з кущів листочки. На шиї в неї теліпався дзвоник. Всі, мов заворожені, дивились на неї. Коза, працюючи щелепами, повернула голову і, глянувши в їхній бік, неквапливо пішла в бік мінного поля. Хлопці спочатку мовчки спостерігали за нею, а потім, коли вона пішла полем, вони, не змовляючись, як по команді, вибрались з ями і пішли один за одним, слід в слід за тою козою. Всі вони, і віруючі, і не віруючі, тихо промовляли благання до Господа Бога, щоб благополучно провів їх серед тої, розсипаної по полю, смертельної небезпеки. І чудо, а це було справжнім чудом, сталося. Всі вони живі і неушкоджені перейшли через це поле і, впавши навколішки зі сльозами, дякували Господу за свій чудесний порятунок. Згодом вони добралися до одного з блокпостів, а звідти, через деякий час – додому.

…Ігор стояв в церкві перед образом Матері Божої з маленьким Ісусиком на руках і, не соромлячись сліз, гаряче дякував Йому за те своє чудесне спасіння і навернення… ■

(Оповідання основане на реальних подіях, імена змінені).

БОЖИЙ ПОСЛАНЕЦЬ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ, м. Бар

Одної пізньої осені мене, запросили відвідати важкохвору бабусю. Важка недуга Паркінсона утруднювала уділити її святі Тайни: Сповіді, Причастя і Оливопомазання. Навіть розмовляти з нею було нелегкою справою. Лише після всього, коли промовив молитви за її полегшення недуги, я вийшов і бажав би розслабитись і направився до дому. І тут поруч через декілька під'їздів сидів зі своїми сусідами старенький дідусь обпершись на свою палицю. Ми обмінялись поглядами і він мене запитав:

– Чого, ви, ходили у цей під'їзд?

– Сповідати важкохвору жінку.

Його обличчя видавало якесь незадоволення, пригнічення здавалось, що він терпить якісь болі, як тілесні так і душевні.

– Розумію, що ви священик, а мене, ви, можете висповідати?

– Так, але тільки у хаті, тут на дворі не зручно.

– Тож ходімо, я живу на другому поверсі.

Коли ми увійшли на квартиру, то його дружина була на кухні.

– Сідайте, ви можливо не догадуєтеся з ким маєте справу, – говорив до мене господар, – я колись був…

І тут я перебив його, кажу:

– Для сповіді не важливо хто ви, бо всі, ми як люди, є грішники. Для сповіді основною умовою є, щоб ви визнали всі свої гріхи і виявили душевний жаль за ці гріхи.

– Сповідався я, отче, ще в дитинстві, коли в Одесі діяв костел. Мої батьки визнавали католицьку віру, за що, думаю, батька репресували. Це були тяжкі часи. Під час війни я дійшов до полковника політвідділу, далі з відомих причин вище не допускали, хоча навіть щось пропонували.

Незважаючи, що я ніколи не виступав проти віри в Бога, але зі мною рахувались за мою порядність. А це потрібно було для начальства, бо дуже часто політруки спивалися і провадили розгульне життя і вони підривали, як знаєте, престиж партії і радянської влади, а у війську тим більше це дискредитувало командирів. Навпаки, мене недолюблювали офіцери за те, що захищав солдат, які виявляли свою віру в Бога. Я всім доказував, що кожна людина має право на свої погляди і переконання, особливо, коли це стосується релігії. До всіх я відносився однаково: православних, католиків, хоч їх було мало, мусульман і навіть атеїстів. Я поважав гідність людини. За це мені нераз доставалося, але мовчав коли мене сварили, а потім поступав так, як мені серце веліло. Тому мене всі любили і поважали не тільки хороші офіцери, а майже всі солдати різних національностей. І ще вам скажу, що я не читав Біблії, не читав духовної літератури, до храму не ходив, зі священиками не зустрічався, але вірив в Бога і пам'ятав все те, чого мене батько навчив. А на фронтах, які я проходив, переконався, що всім управляє Господь Бог, але цього я нікому не міг сказати. Деколи доля людини така дивна, що пересвідчуєшся, що наша доля повністю знаходиться в Божих руках. Ви собі не уявляєте, як я у душі просив Бога залишитися в живих в критичний для всіх час. І Бог, як мені здавалося, вислуховував мої молитви, хоч я молився своїми словами.

– Ось, що я вам скажу, ви вже багато розказали про себе, а тепер сповідайтесь зі своїх гріхів, а я вам у цьому допоможу.

Мій каянник щиро сповідався, дещо я йому пригадував. А після сповіді легко зітхнув, кажучи:

– Дякую вам, отче, мені так легко на душі стало, а то деколи думав, якби був у мене пістолет, то я би не задумуючись… Ви розумієте, що я хочу сказати? А це гріх, а думки такі були. Життя дуже важке. Я з кожним днем знемагаю і жінка ледве ходить, а діти, як приїдуть, то тільки пенсію просять віддати.

Після св. Причастя і Оливопомазання мій каянник запитує:

– Ось ви мені поясніть, чому я завжди ігнорував священиків? Я не хотів з ними зустрічатися, розмовляти, а тим більше просити святої Сповіді. А ось ви йшли попри мене і я сам виявив ініціативу. Що це? Я на старість став іншим, чи може щось в голові моїй помішалось? А зараз, я би з вами говорив і говорив. Та на жаль, бачу у вас обмаль часу.

– Я колись до вас зайду і ще вашу дружину посповідаю, але це вже другим разом, бо вона говорить, що на сьогодні не готова до сповіді. А зараз ще послухайте може стару, а може і нову легенду, яку я читав ще в дитячі роки.

Ось такий приклад, чи може притча:

Господь, як знаєте, дуже любить своїх людей, яких сотворив на свій образ і на свою подобу. І ось одного разу він посилає свого Ангела на землю і каже йому:

– Посилаю тебе на землю, іди до людей і нагадай їм про мою любов, говори їм, щоб пам'ятали про свого Отця Небесного і пригадай про смерть, що є переходом до життя вічного, щоб усі люди на землі жили праведним життям, бо для них приготовляється Царство Небесне.

Ангел тут же полетів до людей, виконуючи Божий послух і найперше він прибув до маленької Іринки, яка пересипала пісочок з одної купки на іншу.

– Дитино, для чого ти це робиш?

Іринка поглянула вгору і почала пояснювати:

– Це гра, хто довше проживе. Оця купка піску належить моєму дідусю, а ця бабусі. Ось по черзі я перекидаю пісок на третю купку. Яка скоріше з цих двох зникне, той скоріше помре, зрозуміли.

– Непотрібно такої гри. Я тобі краще розкажу про Бога.

– Мама говорила, що мені про Бога ще рано говорити. Лише тоді, як підросту, мені будуть розказувати про Бога.

– Тоді я тобі розкажу про смерть, – говорив знову Ангел до дівчинки.

– Ні, краще почнемо гру спочатку, хто з нас скоріше помре, а про смерть ідіть говоріть моєму хворому дідусеві. Він завжди просить, щоб прийшла смерть.

Ангел побажав дівчині щасливого майбуття і пішов від дитини, що гралася пісочком, а йдучи широкою вулицею, він зустрів учнів, що йшли зі школи до дому.

Учні перші привітались і тут Ангел почав розмову найперше про Бога:

– Чи ви пам'ятаєте про те, що Бог є присутній з вами?

– Так. Ми знаємо, що Бог усюди є, нам про це говорили в школі, – відповів старший хлопчик.

– Тоді поговоримо про Бога, – продовжував розмову Ангел.

– Про Бога нам ніколи говорити. Ми йдемо додому, а потім йдемо танцювати, бо ми займаємося в дитячому ансамблі і готуємся до виступу. Про Бога є багато книг написано і ми собі прочитаємо про Бога.

– Тоді поговоримо про смерть.

– Про смерть ми не думаємо. Це страшно щось говорити про смерть. Ні, краще треба говорити про щось інше.

Ангел відійшов від учнів, які спішилися на гурток, побажавши їм успіхів, і попрямував дорогою. Зустрівши молодого юнака, він пройшовся з ним, а йдучи поруч, запитав його:

– Чи не хочеш, юначе, зі мною порозмовляти про Бога?

– Як ми можемо говорити про Бога, коли ми Його не бачимо, та можна поговорити більш важливіші справи, як ось футбол, чи про гру в теніс, – відповів юнак.

– Тоді про смерть поговоримо, – ввічливо до юнака говорив Ангел.

– Про смерть? – здивувався юнак, – як я можу говорити про смерть, коли я одружуюсь. Про смерть мені ще рано говорити. Говоріть з тими, хто збирається вмирати.

Ангел відійшов від юнака, побажавши йому щасливого подружнього життя, і зайшов до бібліотеки. Там він побачив багато студентів. Був час екзаменів і всі вони готовились до іспитів. Він підійшов до дівчини, яка повністю проникала і віддавалась предмету фізики, до якого вона старанно готовилась, бо завтра йде здавати екзамен перед комісією.

Ангел став біля дівчини, представившись, кажучи:

– Я посланець Божий і хочу з тобою поговорити про Бога.

– Будь ласка! Про Бога хотілось би, дуже поговорити, але у мене завтра державний екзамен. На жаль, у мене зовсім немає часу. Ви повинні мене зрозуміти.

– Тоді поговоримо про смерть.

– Що ви, що ви, я навіть щось і близько не думаю. Я все розумію, але про смерть ще не хочеться говорити, це не тема тут для розмови, вибачте.

Ангел побажав вдалого іспиту і вийшов з бібліотеки. Тепер Ангел вийшов на вулицю і вирішив зайти до родини, яка тут недалеко проживала. Саме там справляли день народження чоловіка. Йому минуло сорок років. Ангел привітавшись сказав до присутніх:

– Я Божий посланець мені хотілось би поговорити тут з вами про Бога.

– Ох і знали, коли прийти. Тут зовсім інша тема розмови. Сьогодні будуть гості вітати ювіляра: побажання, тости, декламації і таке інше…

– Власне я би хотів поговорити, якщо не про Бога, то хоча би про смерть.

– Що ви, та сьогодні саме будуть поздоровляти і висловлювати побажання прожити ще багато щасливих років. Це не сумісно і не тактично. І взагалі чого ви прийшли сюди з такими питаннями саме в такий час?

Ангел вибачився і вийшов з хати, побажавши щасливого і довгого життя ювілярові і подався на село. По дорозі зупинив автомашину, щоб під'їхати.

І тут якраз була добра нагода поговорити про Бога з шофером. Але коли він почав говорити про Бога, шофер тут же різко відповів і тим самим перервав розмову:

– Тепер стільки невідкладних справ в економіці та й взагалі в господарстві. Навколо панує неправда, корупція і шахрайство, а ви про Бога. Та до яких пір Бог це все терпить і де він є?

Ангел тут же перейшов на іншу розмову. Він почав говорити про смерть, а шофер ще більше розізлився.

– Те що ми помремо всім добре відомо, але говорити про це не потрібно. На все свій час. Як помремо, то нас поховають та ще поминки справлять, тоді нехай говорять про смерть, немов би повчав водій Ангела.

Ангел попросив у водія зупинити автомобіль, подякувавши йому, побажав йому щасливої дороги. Він вийшов і навпростець подався до другого села. Заходить в хату. Чоловік тільки, що прийшов з жнивної праці в полі. Дружина зайнялась вечерею.

– Я прийшов, щоб поговорити з вами, коли ви всі є вдома, про Бога.

Що? Про Бога – йди собі геть. Знайшов час, коли говорити. Ніг і рук не чуємо від праці, повечеряємо і спати підемо, перевтомились.

– Але я Божий посланець – Ангел. Якщо не хочете, щоб я говорив про Бога то дозвольте поговорити про смерть, – продовжував Ангел.

– А це що ще за розмова. Залиште нас. Ми вмирати не збираємось, ще працюємо з повною віддачою.

– Тоді вибачте! На добраніч!

Ангел вклонився і залишив заклопотану сільську сім'ю, побажавши доброго відпочинку і солодкого сну.

Ідучи біля кафе він зустрів солідних людей за столиком. Ангел привітавшись з ними з всією щирістю промовив:

– Про Бога не хочете послухати.

– Краще сідай до нашої компанії, а про Бога в церкві нам говорять. А тут розкажіть нам якийсь свіжий анекдот і такого, щоб усім було весело.

– Я Божий посланець – Ангел, і як не хочете, щоб я з вами говорив про Бога, то поговоримо про смерть.

– Е ні, це щось не те. Ви, мабуть, не туди попали. Ми всі люди живі і про смерть поки що не думаємо. Ми тут зійшлись, щоб повеселитись, бо хочемо жити.

– Вибачайте, а мені так хотілось з вами поговорити, та на жаль мені треба відвідати і поговорити з тими, хто цього бажає, а вам бажаю доброго апетиту і щасливого вечора.

Ангел вийшов з хати і направився на протилежний бік сільської вулиці, де проживали вже старші і похилі віком люди. Вони зустріли з радістю Ангела. Запросили до хати, як свого приятеля.

– Чи можна з вами поговорити про Бога? – запитав він.

– Тільки про Бога ми хочемо слухати, про що ще можна нам говорити. Будь ласка говоріть!

І тут Ангел став говорити про Бога в Трійці святій єдиній, про Три Особи Божі, а потім ще говорив про Матір Божу і святих. Старенькі слухали і були вдячні своєму співбесіднику. Потім почав говорити їм про смерть.

– Смерті не повинні ви боятись, бо це є народження до життя вічного. Смерть – це є розставання душі і тіла і ми повинні бути готовими у кожному часі до цього. А під час другого приходу Христового воскреснемо перед Страшним Судом до життя вічного… Старенька бабуся і дідусь не тільки слухали, а кожне слово немов ковтали, не пропускаючи нічого поза свої вуха. І лише після довгої розмови Ангел сказав:

– Я посланець Божий – на жаль, мене ніде не приймали, але ви мене прийняли і слухали, тож будьте благословенні в ім'я Боже!

Ангел поблагословив старенських і вийшов на вулицю і тут зустрів ще жебрака, який йшов селом. Приставши до нього, він навіть не просив дозволу у нього, став говорити про Бога і про терпіння, які він несе за ради гріхів грішних людей цього світу. Жебрак слухав так, що аж сльози обтирав з обличчя. А потім навчив його ще молитви:

– *Спасителю мій дорогий! Дякую, що Ти ніс мій хрест, щоби його освятити і надати йому освячуючої сили. Бо цей хрест ти з любові до мене взяв на свої рамена, щоб зробити його джерелом мого спасіння. Освяти і мій хрест, і мої терпіння, щоб разом з тобою співстраждати і терпіти.*

– І про смерть не забувай, вона прийде з часом. А ти завжди будь готовий прийняття посланця святого Ангела, який твою душу буде представляти перед Престолом Всевишнього Бога. Я завжди був з тобою добрим приятелем, бо ти своїм життя проповідуєш всім людям убогість, яка освятила вже багатьох людей і привела їх до Небесного Царства.

– Дякую Тобі, що дозволив мені з тобою щиро поговорити про справи, які мені доручив сам Господь Бог. Щасти тобі, Боже! І Ангел зник з його очей.

Мій дідусь дуже уважно слухав притчу про Божого посланця Ангела, а потім усміхнувшись каже:

– У нас під час війни ось саме не було Божого слова, тому така жорстокість була з двох сторін і такі великі втрати в людях. А ви, мені здається, саме є цим Ангелом. Чи не так?

– Так зі мною є правдивий не тільки Ангел, але і сам Ісус Христос під видом хліба і вина – Тіло і Кров Христова, яку Він пролив за нас грішних на хресті. А перед святами Різдво Христового, я обов'язково ще зайду до вас. А ця легенда, яку я вам розказав дає відповідь на ваше питання, чому ви запросили мене до себе до хати, будучи у старшому віці.

В майбутньому я не тільки відвідував свого старенького приятеля, але також відпровадив його на вічний відпочинок. Така правда нашого життя. ■

ГОСПОДЬ ЗАХОТІВ, ЩОБ МОЯ ДИТИНА ЖИЛА

(вражаюче свідчення матері про безмежне Боже милосердя)

Слава Ісусу Христу!

Хотілось би, щоб моя розповідь допомогла тим людям, які перебувають в розпачі, кому здається, що провидіння Боже про них забуло, тому спішу поділитись своєю життєвою історією.

Допомога Господа в моєму житті відчувалась неодноразово, та цей випадок ще більше підтвердив наскільки є велика Божа ласка для тих, хто прибігає з щирими просьбами до Всевишнього.

Радості в моїй сім'ї не було меж, коли я вдруге завагітніла. Все йшло якнайкраще: я почувала себе добре, УЗД та аналізи були в нормі. Та на 22 тижні вагітності під час чергового УЗД плода був поставлений страшний діагноз: «ВВР а.н.с. spina bifida. Вторинна гідроцефалія. Синдром Арнольда – Кіарі» Цей страшний набір незрозумілих медичних слів та рекомендації не одного лікаря зробити аборт для мого ж добра, та цієї дитини просто «вбили» мене. Діти з таким діагнозом, зі слів лікарів, прикуті до ліжка, не можуть самостійно справляти найменші фізіологічні потреби. Одним словом: «Це – не людина, а – овоч».

Переді мною постало два варіанти: зробити аборт, або приймати хрест, який дає Господь. Рішення давалось надзвичайно важко, адже я розуміла, що позбутись дитини є великим гріхом, бо вона є даром Божим, але одночасно мене огортав великий страх, як важко нам буде жити з такими проблемами.

Все сильніше огортала мене зневіра та розпука, я не знала що робити, куди бігти. Та найпершим моїм кроком була св. Сповідь, св. Причастя, Оливопомазання та благословення отця Порфирія з Чину Василіян. Після чого зажевріла надія, що все буде добре, що це все виявиться помилковим діагнозом, та коли він підтвердився вдруге в Львівській клініці, мене знову огорнув відчай.

Я жила немов у тумані: день змінювався ніччю. Єдине, що приносило спокій та подальшу віру і надію – це підтримка чоловіка, донечки, рідних мені людей, а також щоденне ранішнє Причастя та спільні молитви з моєю донею та мамою, яка на той тяжкий час прийшла до нас на підтримку. Одночасно наше рішення зберегти дитину підтримала і мама чоловіка, яка в даний час проживає в Австрії. Вона наполягла на переїзді до неї, мотивуючи це кращою діагностикою та станом медицини. В нас зажевріла надія, що все буде добре. З Божою допомогою нам вдалося виїхати.

Розпочалась діагностика в австрійських клініках. Та на превеликий жаль все те, що говорили лікарі в Україні підтвердилося. І знову моє серце стиснув біль розпачу, після того, як на сьомому місяці вагітності тамтешні лікарі запропонували скликати консиліум, який може в такій ситуації дозволити усипити дитину. Я відмовилась, довірившись повністю Богові. Тому операцію по народженню синочка призначили 26 травня об 11 год.

Очікування цієї події було надзвичайно важким, зі сльозами на очах, в молитві, я просила Бога, Матінку Божу і всіх Святих, щоб допомогли родити здорове дитя та дали мені сили витримати це все. Як і раніше, щоденні молитви на вервиці (7 вервичок на день, в тому числі до Пресвятої Родини з Джублику) дев'ятниці

до святих, до Матінки Божої, що розв'язує вузли, сповідь, св. Причастя допомагали мені не впасти, а йти далі. Ось і на календарі 26 травня. Напередодні за допомогою о. Даниїла (з монастиря, що на Майзлях), з яким я по скайпі зідзвонилась, мені пощастило домовитись про хрещення в Австрії, (головним вікарієм українських католиків в Австрії о. Юрієм Коласа) мого синочка. На той момент я не знала, що через велику Божу ласку моє маля і я отримаємо Оливопомазання та молитву на оздоровлення.

Хоча кесарів розтин був запланований на 11 год. (природно родити дитя з таким діагнозом було неможливо) через ряд причин мене прооперували о 15 год. в годину Божого Милосердя, яке я і мої рідні почитали впродовж всієї вагітності.

Оглянувши дитину, лікарі повідомили, що моє немовля має ті вади, які були діагностовані, проте вони не настільки складні як думалось, та зробивши дві операції, має бути все гаразд. Хоча хірургічні втручання мали бути складні, та з Божою допомогою пройшло все добре, дитя швидко поправлялось і через три тижні нас виписали. Попереду ще багато контролю, діагностики, та лікар дуже задоволені станом маляти. В молитві я настільки поєдналась з Господом, що його присутність відчувала у всьому і продовжую переконуватись й далі, що він вислуховує наші молитви і допомагає. Зараз синочку 3 місяці і він здоровий, те, чим лякали лікарі, не підтвердилося.

Тому я, та мої рідні, складаємо величезну подяку Господу Богу, Непорочному Серцю Марії, Найсвятішому Серцю Ісуса, якому посвячена моя родина, а також св. Шарбелю, св. Юді Тадею, св. Герарду, св.Антонію, чудотворному образу Розп'яття з Глинян, Нерукотворному Образу Господа нашого Ісуса Христа (якого я ще перебуваючи в Україні, у Львові відвідала) за вислухані молитви та отриману ласку щасливого народження синочка.

Окрему подяку за спільні молитви та величезну підтримку хочу висловити о. Порфирію та о. Даниїлу з Чину Василіян, що на Майзлях, о. Івану, о. Олексію, з церкви Святого Духа, о. Михайлу Віхотю, з церкви Архистратига Михаїла, спільноті Апостольства доброї смерті та всім рідним,близьким, небайдужим людям, які підтримали мене в цій ситуації. ■

ПРАВДА, МАМО

Катерина ГОЙ

Мамо люба, глянь як сяють
Ясні зорі золоті!
Правда, мамо, тії зорі –
То всі душі, то святі!

То їх Бог послав на Небо
Ясной зіркою сіять.
Правда, мамо, тії зорі –
То всі душі там горять!

Тому, хто у нас на світі
Вік свій правдою прожив.
Хто умів людей любити,
Зла нікому не робив, –

То їх Бог послав на Небо
Ясной зіркою сіять.
Правда, мамо, тії зорі –
То всі душі там горять!

Зворушливу молитву-вірш «Правда, мамо» почула та відразу запам'ятала п'ятирічна дівчинка Катерина Гой, яка у 1936 році прийшла в одну із Львівських шкіл на урок релігії зі своїми старшими сестричкою і братиком. Уроки релігії проводив священик. Коли отець запитав дівчинку, що їй сподобалось на уроці релігії, то Катруся з радістю повторила цей вірш.

Молитву-вірш вкотре продекламувала п. Катерина Гой у свято Різдва Пресвятої Богородиці 21 вересня 2015 року біля Фігури Матері Божої Непорочно Зачатої на Львівській Марійській площі після завершення молитов на Вервиці, що проводяться у м. Львові в рамках Молитовного Майдану, розпочатого 21 листопада 2013 року та відновленого 22 січня 2015 року.

Будучи активістами Молитовного Майдану, подружжя п. Катерина та п. Петро Гой щоденно беруть участь у св. Літургії, приймають Найсвятіші Тайни, моляться молитви на Вервиці біля Фігури Матері Божої у Львові. Щодня о 19.00 год. вони разом з членами Апостольства Молитви, вірними різних віровизнань, заносять молитовні прохання до Всевишнього Творця і Пречистої Діви Марії про зупинення війни в Україні, у тому числі й дітовбивчої, навернення Росії, недопущення ядерної війни. ■

НАДІЯ БЕЗНАДІЙНИХ

Христина ІЛЯШ, м. Броди

Хто хоче жити без людської зради,
Хай завжди слухає Тадея поради.
У всякому горі він дасть допомогу,
Над ворогами принесе перемогу.
Хай навіть пекло на когось повстане,
Тадей повсякчас на захист стане.
Відгонить смуток, відчаї і розпуку,
Простягне свою допоміжну руку.

Господь близько до всіх тих, хто Його кличе в правді. Боже! Покірно благаємо Тебе, щоб ми, які вшановуємо святого Юду-Тадея, вибраного Твого апостола, одержали через Його великі заслуги й через Господа нашого Ісуса Христа, Твою святу ласку.

З 2 червня до 6 липня 2014 р. у нашому Храмі Воздвиження Чесного і Животворного Хреста, перебували мощі святого Юди-Тадея. Він був одним з 12 Апостолів Ісуса Христа. Бути апостолом – велика честь. Серед дванадцяти не було випадкових осіб. Перед тим, як оголосити їх імена, Ісус «провів усю ніч у молитві до Бога.» У Це ім'я апостоли проповідували Євангелію і чинили чуда. Приналежність до числа апостолів є винятковим і неповторним покликанням, яке випало на долю тих дванадцяти чоловіків. У тому вибраному колі опинився також святий Юда-Тадей. Бачив, чув і торкався Ісуса. Христос особисто покликав Його на апостола. Був наочним свідком Його чудес, а також сам зцілював і виганяв злих духів у Його ім'я. Будучи близьким родичем Ісуса, ніколи цим не чванився і називав себе слугою Христовим.

Дещо бентежить той факт, що про людину, обдаровану таким великим достоїнством збереглося так мало інформації.

Ізраїльський народ здавна вшановував ім'я Юди-Тадея, яке означає «достойний шани, милий, люблений». Нелегко називатися так само, як той Юда Іскаріот, який зрадив Ісуса. Про нього сам Господь сказав: «Ліпше було б тому чоловікові не народитись!» (Мт. 26:24) Ця ж пляма могла спричинити непопулярність Юди-Тадея серед людей. Щоб винагородити Апостола за роки забуття, коли він не отримував належної шани, Бог почав доручати Йому людей, які опинилися у вкрай важких, на людську думку, обставинах життя. Традиційні молитви прославляють його як того, хто повертає надію, відганяє страх, укріплює волю, вливає в серце полегшення і спокій душі, охороняє від розпачу, допомагає у судових процесах і часто випрошує у Бога саме ту благодать, про яку просимо. Юда-Тадей є другом всіх покинутих.

Тільки в наш час почитання цього великого та улюбленого учня й близького родича Христового оживилося. Юда-Тадей став покровителем у безнадійних справах через несправедливість, якої саме досвідчив, будучи тезкою Юди Іскаріота. Сам незаслужено страждає, він викликає довіру в тих, котрим завдають кривди і котрі почуваються себе пригніченими своїми проблемами. Це святий, перед яким можна виплакатися, вільно відкрити серце й отримати допомогу.

Своє працелюбне життя закінчив у мученицькій славі. Невідомо, яку смерть приготували йому погани, передання голосить, що забито Юду-Тадея палками. Тіло його перевезено до Риму і захоронено в соборі св. Петра у базиліці святого Юди-Тадея, якого вшановують у згаданому місті як покровителя купців. Набожність у честь св. Тадея поширилась за останній час у цілому світі, і в дивний спосіб зростає. Особливе пошанування святого шириться Україною. Того, хто в найбільш важких обставинах життя звертається до св. Тадея, одержить ласку й нестиме радо свій хрест.

Нашому храмові випала велика честь, бо мощі св. Юди-Тадея перебували в нас 2 липня, в день народження цього славного потішителя. Саме цього числа відправилася велика Літургія, на якій були присутні віруючі християни багатьох парафій. Всі вони мали унікальну можливість прикластись до мощей Юди-Тадея і поговорити з ним про найсокровенніше.

Я часто була присутня в храмі, коли в нас перебували мощі. Потрапивши сюди з метушливого світу, відразу починаєш думати про щось дуже важливе, неземне... Мені здавалося, що я перебуваю в зовсім іншому просторі. Час тоді іде невблаганно швидко. Коли хочеш щось зробити, наприклад, позбирати відгорілі свічки, поправити килимки, поскладати молитовники, протерти самі мощі, то відчуваєш, що тебе хтось ніби веде за руку і підказує: «Зроби це, зроби інше». А коли починаєш щось робити, то відчуваєш, що тобі хтось намагається дуже допомогти. Я багато разів прикладалася до мощів, читала молитви до Юди-Тадея. Яке то блаженство молитись в такій ідеальній тиші, коли спокійно горять свічки!

Храм був відкритий цілий день. Кожний день ми відмовляли Вервичку до Юди-Тадея. Потім урочисто відправлявся Акафіст, де священики о. Ярослав Царик та о. Андрій Семенюк читали літургійні наміреня парафіян. Далі разом читали молитви до св. Юди-Тадея, кожен у своєму наміренні. Напевно, об'єднувало всіх одне намірення: за мир і спокій в Україні. Щоб наша держава ставала на ноги, міцніла, утверджувалася в світі, ставала цивілізованою правовою європейською країною. Також ми відмовили Дев'ятницю до св. Юди-Тадея.

Постійно приходили до мощей люди. Деколи я зауважувала, що одні і ті ж приходили декілька разів. Деякі приходили спочатку самі, а потім з родиною. Різний час проводили парафіяни біля мощей: одні приходили, прикладались і йшли, інші навколішки молились годинами. Майже кожен запалював свічку. Були такі люди, що запалювали одночасно дуже багато свічок, мабуть за всю свою родину. Деякі залишали свічки мені і просили запалити їх, коли буде правитись Акафіст до Юди-Тадея. Люди писали і залишали

мені записки за здоров'я і літургійні наміре́ння, а я ввечері передавала їх священику. Люди приходили до храму, коли їм зручно, але не було в церкві хвилини, коли б в ній було порожньо.

Приходили люди різного віку: часто забігала сюди дзвінкоголоса дітвора, багатьох старенських приводили рідні. Прийшла сюди і старенька бабуся з двома паличками. Вона дуже погано чула. Але підійшовши до неї ближче, я довідалася, що вона все своє життя вважає Юду-Тадея своїм покровителем і молиться до нього. Особливо поміг апостол її дітям у навчанні і здачі екзаменів. У своїх руках вона тримала молитовник і образочок апостола.

Одна жінка прибігла до церкви зі сльозами на очах і страшним словом: «Аварія!» Вона вийняла хустинку, притулила до мощей і плакала. Я всією душею намагалася її заспокоїти і розрадити. Вона побігла в лікарню до сина. Через декілька днів жінка прийшла до храму знову і розповіла, що постійно прикладала хустинку до тіла покаліченого сина. Лікарі сказали, що він в сорочці родився, стан здоров'я дуже різко покращується, що все буде добре. Вона сказала, що вже вкотре переконується, що св. Тадей – справжній покровитель тих, хто в розпачі.

Приходили до храму люди з різним станом душі: одні хотіли поділитися своїми проблемами, інші – радістю. Одна жінка поспішила до храму з дівчинкою і розповіла, що десять довгих років випрошувала у Юди-Тадея материнство. Дуже тішиться своєю красунечкою і приїхала подякувати Юді-Тадею за вислухані просьби і молитви.

Здебільшого люди шукали підтримки і допомоги у Юди-Тадея, багатьом з них я переписувала молитви для різних випадків у житті. Одна жінка дуже переживала за свою дочку, яка недавно поїхала за кордон. Я порекомендувала, щоб вона по скайпу переслала дочці молитву до св. Тадея. Людини, котра перебуває далеко від родинного дому.

Були і люди з інших міст України. Вони не знали, що в храмі є мощі, просто зайшли до церкви, бо була відкрита. Я радо їх запрошувала підійти до мощів і давала молитовники, щоб помолились. Гості з уважністю оглядали храм, багатьом дуже сподобались ікони, де зображені святі місця: Страдч, Почаїв, Підкамінь, Голосковичі, Глиняни, Зарваниця, Підгірці.

Людям подобалося, що в храмі їх хтось зустрічає і радо ділилися спогадами про пережите. Дуже часто вони переписували в мене молитву на Вервиці до св. Юди-Тадея. Деякі люди йшли впевнено до мощей апостола, а інші питали, хто він такий.

Побувши декілька днів у церкві і, прикладавши руки до мощей Тадея, я відчула слабеньке тепло і якийсь особливий запах, схожий до ладану. Тоді мені пригадалося, як одного разу коли лежала вдома хвора, до мене прийшли сусідка і принесла молитовник «Святий Юда – Тадей». Через деякий час трішки одужавши, я почала його читати і натрапила на такі слова: «О святий мій Заступнику, Ти не можеш покинути мене у цьому моєму сумному становищі. Не відійду від ніг Твоїх, поки мене не вислухаєш. Поспіши мені на порятунок, а я виявлятиму тобі мою вдячність, поширюючи по світі пошану Твого імені». Я задумалася: «Що ж означає поширювати твою славу?» Хіба я священик? Я можу розповісти все це мамі, синові, сестрам, племінниці...

Тепер я все зрозуміла. Я би хотіла побажати всім, щоб люди молились до св. Юди-Тадея, випрошуючи необхідні ласки, і приносили йому подячні молитви за все, що мають, і що будуть мати. Цей порадник перед усім заохочує нас, щоб ми також відкриваючись на любов Божу, з кожним днем ставали все ближчими до Ісуса Христа.

Отже, коли все здається втраченим, коли під ногами відкривається безодня, коли ступаємо, скроплюючи дорогу сльозами, благаймо з гарячою вірою: «Святий Тадею, молися за нас, що звертаємось за Твоєю допомогою». Моліться до цього святого, просіть і будете почуті.

Хай благословить всіх Господь!

ПОДЯКА НАЙСВЯТІШОМУ СЕРЦЮ ІСУСА ТА НЕПОРОЧНОМУ СЕРЦЮ МАРІЇ, СІМ'Ї НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ЗА ЛАСКУ ЗЦІЛЕННЯ ЯРОСЛАВИ ВІД ГОСТРОЇ ФОРМИ РАКУ

Рік тому моя наймиліша подруга дитинства захворіла на гостру форму раку – від сильного удару. На місці крововиливу, на нозі утворилась рана, з якої виростали новоутвори, не зважаючи на неодноразове хірургічне втручання та медикаментозне лікування.

Ярослава не впала у відчай – вона звернулась за поміччю до Бога: відбувала прощі до Матінки Божої у Бориничах, відмовляла дев'ятниці, неодноразово була на лікуванні в сестри Лідії. Недуга тривала.

Ярослава почала втрачати надію. Я долучалася до її молитов, але з легковажною надією на Боже Милосердя, забуваючи, що хто хоче багато отримати від Бога – повинен багато давати.

Усвідомлення того, що я можу втратити вірного друга, примусило мене згадати, що ще давніше о. Дам'ян Богун, ЧСВВ, духовний провідник Сім'ї Найсвятішого Серця Ісусового в Україні, запровадив нову ласку від Двох Найсвятіших Сердець – той, у кого є горе або невідкладна потреба швидкої і сильної молитовної допомоги, як от гостра недуга, операція, грошова потреба, чи ще якась важлива потреба в житті, яку треба розв'язати протягом короткого часу – може звернутись з проханням до Голови Управи, а це прохання буде повідомлене всім членам Сім'ї по всій Україні, і всі, хто матиме можливість, буде молитись в цьому намірі.

Я негайно звернулась зі своїм проханням до сестри Зоряни Коцюбайло та до членів нашої Сім'ї.

Минав час. Ми раділи тим, що не було погіршення, і ось нарешті несподівана і довгождана радісна вістка – Ярослава повністю здорова.

Тож хочу подякувати Наймилосерднішому і Найсвятішому Серцю Ісуса і Непорочному Серцю Марії за вислухані молитви, за ласку зцілення Ярослави, за те, що зберегли для нас нашу сестру, в світлиці якої ще з дитячих років на найпочеснішому місці висять образи палаючих любов'ю Двох Найсвятіших Сердець.

Дякую усім сестрам і братам, членам Сім'ї Найсвятішого Серця Ісуса в Україні – за їх щирі молитви. ■

Подяка від членів
Сім'ї Найсвятішого Серця Ісуса в Україні

СВЯТИЙ ЮДА – ТАДЕЙ – МОГУТНІЙ ЗАСТУПНИК ТА НЕБЕСНИЙ ПОКРОВИТЕЛЬ У ВАЖКИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ!

Любі у Христі! Нещодавно мені довелось пережити тяжке життєве випробування, яке згодом переросло у випробування моєї віри. Тільки чотири місяці тому я вперше приїхав до зовсім нової для мене країни на навчання; моїй радості не було міри, адже перед тим було пережито рік, який був пов'язаний із труднощами виїзду та успішним завершенням університету в Україні. Здавалося, що найгірше я вже пережив. Однак, зовсім нова "наукова" мова, новий метод навчання, предмети, які мені до цього були знайомими, однак, які на чужині вивчалися зовсім по-іншому, тому здавались абсолютно новими, –

це все для мене виявилось глибокою ямою, в яку я, впавши від початку, не зміг вийти майже до кінця.

Мої перші екзамени були шокуючими для мене. Половину із предметів я із самого початку провалив на перших екзаменах і цілоденні заняття на парах та в бібліотеці не принесли свого результату, що було для мене останньою краплею до духовного упадку. Той глухий кут, та глибока яма, в яку я попав, та прірва, через яку повинен був стрибати, щоб йти далі по життю, здавалися для мене нездоланними перешкодами. Залишався лише місяць до завершення першого семестру та початку фінальних екзаменів, а у моєму розумі була тільки плутанина, а на душі страшна тривога перед сумним, мною очікуваним, кінцем. Великий страх перед екзаменами, через гіркий попередній досвід, доводив до нервового виснаження, в результаті чого, все над чим працювалося довгими днями та вечорами вилітало з голови, як тільки з'являвся чистий лист із завданням та встановлювався ліміт часу на написання.

Все це пригнітило мене до краю. Ніколи раніше так сумно та гірко не було на душі. Мені не хотілося прокидатись зранку, адже як тільки включався розум, одразу з'являлись страх, тривога та передчуття повного провалу вкінці. Здавалося, залишається єдиний вихід – повернутись додому. Адже марним було залишатися довше, оскільки мій сумний кінець був для мене таким очевидним. Однак, усвідомлення повернення на Україну з таким неуспіхом, намарно стративши тяжко зароблені матір'ю кошти та незнання того, що далі буде (адже неможливим було повернення до рідного університету, коли пройшла половина навчального року), ще більше доводило до розпачу, який роздирав душу!

Тоді моя мати направила мене на шлях, котрий зумів мене вивести на світло. Мама порадила прибігти із молитвами до святого Юди-Тадея та молитися дев'ятничку до Ньо-

го, адже знала, якою помічною є молитва до улюбленого учня нашого Спасителя та заступника всіх струджених та обтяжених. Послухавши поради матері, я собі пообіцяв, що у разі успішного завершення семестру, що уможливлювало проходження до наступного, обов'язково напишу оповідь про мій пережитий досвід.

І у моєму житті сталося таке явне Господнє чудо, про яке я перед Господом обіцяв свідчити: на мій превеликий подив, з наближенням завершення навчання та часу вирішальних екзаменів, страх, тривога та глибокі переживання зникли, мій розум неначе просвітлився – став чистим та настало відчуття впевненості. Згодом наступило розуміння та усвідомлення того, що до цього було невіданим та зовсім незрозумілим – в пам'яті зароджувалася маса знань. Як тільки олівець торкався паперу, відповіді лилися із

розуму, наче вода із неба – думки приходили одна за одною, що навіть не вистачало часу помістити все те, що ще хотілося написати! Мої старання та важка праця були благословенними Господом на успіх завдяки заступництву цього святого, адже до цього все було марним та пустим. У мене не з'являлося сумнівів у вірності моїх відповідей, тому щоразу, виходячи з екзаменів, я був цим вражений. І тільки після завершення іспитів я усвідомив явний прояв милосердної Руки милого Ісуса Христа, яка скеровувала до потрібних людей, викладачів, друзів, які люб'язно та терпеливо давали відповіді на численні запитання. Він вчасно вкладав та пробуджував зі сну, давав необхідний відпочинок в короткі терміни. Тоді прийшло невідане раніше розуміння: любий Господь мене всюди проводив завдяки могутній молитві та заступництву святого Тадея! Моя мати була моєю земною підтримкою: мені інколи здавалося, що Господь через неї промовляє те, що необхідно мені чути, тому її порад я слухав найбільше. Безмежно також вдячний за молитви моєї сестрички, тата та двох бабусь, а особливо матері, що уможливила мій неперевершений успіх.

У своїх гарячих дев'ятничних молитвах я просив Господа про можливість пройти, набрати необхідні бали, залишитися у чудовій країні та жити спокійно далі. Свої часті сповідь та причастя Пресвятих Тайн, я жертував на честь святого. Великим було моє здивування набраними мною балами, котрі були передостанніми перед максимально можливими. Сам я ніколи б не зміг цього зробити: перестрибнути тієї прірви, бо мої людські сили були надто немічними, а духовний занепад та глибокий розпач, ще більше погіршували і так зболілий стан. По кінці двох років навчання, я отримав декілька грошових премій за відмінне навчання та почесне четверте місце серед 26-ти випускників-магістрантів, які зуміли дійти до кінця із 50-ти зарахованих на початку програми. Науковий ступінь дав мені право жити та працювати в цій прекрасній країні. Все, за що був тривожний мій розум, далося мені із непередбачуваною Господньою ласкою.

Мама була права. Справді, всі, хто гаряче проситиме та взиватиме до любого Господа через могутнього заступника всіх скривджених, обтяжених біллю та тягарем буденності, обов'язково отримають невіданий порятунок, якою б безнадійною та розпачливою ситуація не була.

Надіюся, що ще один досвід про чудесний порятунок від милого Ісуса Христа завдяки заступництву його улюбленого учня святого Юди-Тадея, поверне віру у спасіння в найтяжчих життєвих обставинах та поширить набожність до того любого святого, який вислуховує всіх, хто Його взиває. Нехай ця могутня молитва – дев'ятниця до святого Юди-Тадея, буде тією надією із небес для всіх і кожного, яка і мене зуміла витягнути із моєї глибокої життєвої прірви. Дякуймо Господеві за випробовування в житті, адже без них важко пізнати Божу Любов, без них не поширювалась би так віра та любов до Його святих. Просимо милого Ісуса сили та мужності з любов'ю переживати те, що Він, найвища Мудрість, для нас приготовив для нашого ж спасіння, та навернення ще багатьох, які все ще перебувають у пошуках. І на кінець, коли ж нам дається та Божа ласка, через часи терпіння та терня, не забуваймо дякувати Господеві за такий дарунок для нас, Його немічних дітей: молімося цю дев'ятничку, як безмірну подяку, щоб святий Юда-Тадей, могутній покровитель всіх обтяжених хрестиком гріха, міг достойно подякувати Спасителеві за допомогу на нашому тернистому путі до спасіння.

Слава Ісусові Христові у віках та хвала на небесах! Амінь!

ЗАХАРІЙ,
парафіянин церкви Непорочного Зачаття Матері Божої при монастирі Отців Василіян, м. Гемтремк, США

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Слава Ісусу Христу!

«Просила я в Тебе, Господи, Сили, щоб досягти успіху – Ти ж учинив мене хворою, аби я навчилася послуху – це молитва упокореного. І так сталося в моєму житті, що молитва і надія на Боже милосердя упокорило мене.

Хворію я вже дуже давно, перенесла чотири урологічних операцій. Думала вже все буде дуже добре зі здоров'ям, але прийшлося пережити і п'яту дуже важку операцію. Щоденна молитва на вервиці до Божого милосердя, молитва до Матері Божої, читання псалмів і акафістів, Сповідь та Причастя – все це злилося в один потік на Славу Божу і прославу Матері Божої. Я щиро вдячна Богові за чудесне оздоровлення за безболісний післяопераційний період.

В сьогоднішньому світі лікування дуже дороге, і я, і моя родина, щиро вдячні всім тим, хто допоміг матеріально. Парафіяни, односельці, отець Зеновій молилися за моє здоров'я, і я впевнена, що ця молитва була вислухана Богом.

Спільнота «Матері в молитві», до якої належу і я, також просила Бога про моє здоров'я. Це все принесло свої плоди, я живу, працюю, а саме головне: можу прийти до храму і скласти подяку Богові:

«Нехай буде благословенне Ім'я Господнє».

«Нехай буде воля Твоя свята».

Колись я прочитала вірш «Подякуй», не має там підпису автора, але ці щирі слова я хочу, щоб прочитали читачі журналу, прийняли їх в своє серце:

Подякуй Богові за день –
За цей, сьогоднішній, подякуй,
За цю годину, за хвилину, мить.
За всіх, хто поруч є з тобою,
За світ чудовий і казковий,
За свою одежину і хату,
За скромну їжу, за цілющу воду.
За тіло, що тримаєш у собі –
Душі твоєї милосердну вроду.
За світлий і спокійний розум мудрий,
Що чинить завжди справедливо.
За руки, що даровані тобі
Добро творити,
За очі, сповнені Надії,
І за свою незламну Віру.
Але найбільше ти Богові подякуй –
За щире, чуйне і відкрите серце,
Що ним все можеш ти любити.
Ти просто будь щасливим кожну мить.
Коли ти серце, душу й тіло
На любов перетвориш, то Бог,
Як Янголу тобі дарує крила,
І ти полетиш...

Марія, парафія Різдва Пресвятої Богородиці,
с. Нем'яч, Бродівський р-н, Львівська обл.

Шановна редакціє часопису «Місіонар»

Хочу щиросердечно подякувати від себе і своєї родини за всі отримані Божі Ласки, терпіння та постійну допомогу у життєвих проблемах. Скільки б разів ми не звертались до Господа Бога Отця, Ісуса Христа, Святого Духа, Пречистої Діви Марії, Святого Йосифа Обручника, Ангела Хоронителя, святого Папи Івана Павла II і всіх святих. Святий Спиридон Тримифунтський допоміг з роботою мені і моїй сестрі. Святий Антоній Падевський допоміг повернути загублені паспорти і мобільний телефон, святий Йосиф допомагає в щоденному житті.

Безмежно дякуємо Крові Христовій і Божому Милосердю за всі благодаті. Дякуємо мученику Петру Боярському за допомогу моїй мамі.

Моліться, просіть, стукайте і Вам відчинять.

Зоряна-Марія Гніздовська,
м. Львів

Подяка св. Юді-Тадею за віднайдення мобільного телефону.

Бехта Володимир Павлович,
с. Княжий міст, Мостиський р-н, Львівська обл.

Складаю подяку Господу Богові за посередництвом молитов до св. Юди-Тадея за всі отримані ласки та вислухані молитви протягом усього мого життя.

Зоряна,
с. Замочок, Жовківський р-н, Львівська обл.

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 20.12.2015 *та отримайте* ПРИЗ!

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

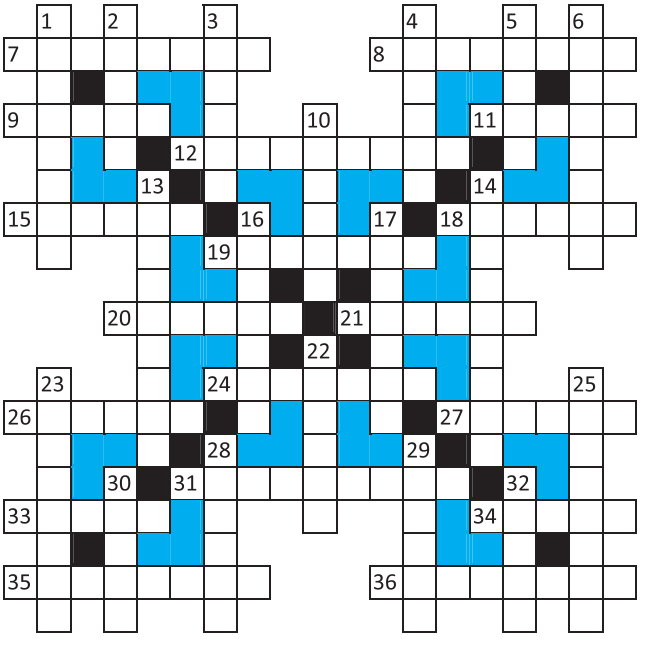

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 7. Комп'ютерна програма для вводу, редагування і роздруку текстів. 8. Спосіб лічення днів у році. 9. Видатний норвезький драматург, автор драми «Ляльковий дім». 11. Пухка осадова гірська порода. 12. Держава у Центральній Америці, на узбережжі Тихого океану. 15. Нам треба закрити свої очі на гордість, почуття та всі інші пристрасті, як ми зачиняємо двері й вікна своєї домівки, щоб туди не вдерлися злодії (святий Іван …). 18. Посудина з подвійними скляними стінками всередині, яка запобігає охолодженню або нагріванню поміщеного в ній продукту. 19. Хто, скажіть, з людей не знає Чудотворця Миколая? Він дарунки носить в торбі, бо у нього серце добре. … – людина Божа. Будьмо й ми на нього схожі (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ «Святий Миколай»). 20. Частина світу. 21. … Ґріґ – норвезький композитор, якого називали Шопеном Півночі. 24. Село на Закарпатті, де знаходиться відомий палац; у ньому 365 вікон, 52 кімнати, 12 входів. 26. Хресне ім'я святого Папи Івана Павла II. 27. Місто у Хорватії, де у 1915 р. видавався часопис «Місіонар». 31. Вишукана, тонка страва. 33. Апарат, важчий за повітря, з двигуном і нерухомими крилами, пристосований для літання. 34. Божа … є необхідна для спасіння. 35. Книжка, що містить короткі відомості з певних питань. 36. Дійова особа у художньому творі.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Колекція спеціально зібраних і засушених рослин, призначена для наукової обробки. 2. Євангелист. 3. Прилад для визначення сторін світу. 4. Титул царя в Стародавньому Єгипті, монарх. 5. Хімічний елемент. 6. Церковно-богослужбова книга, що містить молитви щоденних церковних служб, призначених для вжитку священиків, читців і співаків. 10. Право на проїзд у трамваї. 13. Відома пісня Ігоря Білозора «Пшеничне …». 14. Сукупність творів, що виконуються в театрі, на концертній естраді. 16. Пристрій для виведення інформації на екран. 17. Український народний струнний щипковий музичний інструмент. 22. Певний порядок розміщення букв у писемності будь-якого народу. 23. Трав'яниста рослина з вічнозеленим листям і голубуватими квітками. 25. Текст, слово, усне висловлювання, а також літературний твір, перекладені з однієї мови на іншу. 28. Запашний, соковитий плід з жовтувато-червоною ворсистою шкіркою та великою борозенчастою кісточкою. 29. День тижня. 30. Рановвечір, в кожній хвилі, нас … всіх прийме. 32. Горщик для квітів.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за листопад 2015 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 1.Стефаник. 5.Лаборант. 9.Мороз. 10.Філософ. 12.Декан. 15.Сироп. 17.Калейдоскоп. 20.Архів. 21.Хвала. 23.Діловодство. 26.Атлас. 30.Двіна. 31.Регістр. 32.Право. 35.Вівторок. 36.Єрусалим.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Слово. 2.Епос. 3.Ар. 4.Калій. 5.Лиско. 6.Ом. 7.Алея. 8.Театр. 10.Фольклор. 11.Фіксатор. 13.Вимога. 14.Вівтар. 16.Папа. 17.Клод. 18.«Диво». 19.Перо. 20.Анна. 22.Львів. 24.Вигук. 25.Досьє. 27.Тувім. 28.Гнів. 29.Орел. 33.До. 34.Ас.

Правильні відповіді на кросворд листопад 2015 року надіслали:

БАМБУРАК Андрій,
м. Чортків, Тернопільська обл.

ГАЙДУК Ірина,
м. Броди, Львівська обл.

ЯРИМОВИЧ Оксана,
с. Крупське, Миколаївський р-н, Львівська обл.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

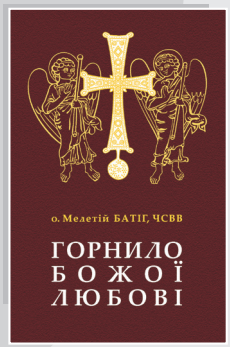

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

ГОРНИЛО БОЖОЇ ЛЮБОВІ

Книга друга

Молитовні розважання для старших людей із прикладами

Кожна людина у своєму житті рано чи пізно зустрічається зі стражданнями, з якими спочатку активно бореться, яким противиться, наражаючи свою душу на постійний бунт і неспокій, а згодом здається, опускає руки і вважає своє життя беззмістовним. Книга «Горнило Божої любові» стане чудовим путівником для старших людей, для усіх, хто переживає подібні труднощі, допоможе надати сенс терпінням і переосмислити їх у світлі Христової віри.

ISBN 978-966-658-341-6, 796 с., 130 x 200 мм., тверда опр.

«УКРАЇНСЬКА КОЛЯДА»

Колядник з нотами, тверда обкл., 176 с., формат 10,5x16,5 см.

У коляднику поміщені найпоширеніші колядки та щедрівки, які звучать в кожній християнській родині в Різдвяний час. Крім традиційних колядок, тут ви знайдете новіші колядки та Різдвяні пісні, а також особливу рубрику «Патріотичних колядок», де в основному оспівується героїзм українських повстанців, мужність і незламність в боротьбі за волю України, їхню молитву до Новонародженого Дитятка за свою Батьківщину. У кінці Колядника є гарні поетичні віншування на Різдво, Богоявління та посівалки на Новий рік.

Ренцо Лаваторі, Луч'яно Соле

ЗУСТРІЧ З ХРИСТОМ У ЄВАНГЕЛІЇ ВІД ЛУКИ

Євангельські постаті та їхня поведінка

Пропонований переклад книги двох сучасних італійських учених-богословів переносить читача в особливий світ Євангелія від Луки, що становить тло для роздумів про вічні фундаментальні цінності осіб, які хочуть стати дітьми Божими.

Євангельські розповіді наче виносять на світло Ісусової благовісті людську істоту у її багатогранності, з актуальними проблемами та потребами.

Людина стає привілейованою ланкою між Святим Духом та Божим словом і лише у світлі Духа Христос і Його проголошене слово з'являються у всій благодаті, величі і силі.

Пізнання себе, ставлення до ближнього і до свого Творця становлять наріжний камінь для усіх шістнадцяти розповідей Євангелія від Луки і є для сучасної людини наче ковтком чистого повітря в загрозливій атмосфері секуляризму і відвертого відкинення Бога.

Книга призначена для священиків, студентів-богословів, широкого кола читачів усіх конфесій.

ISBN 978-966-658-338-6, 312 с., 145x 200 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, 0968267791, (032) 255-46-45
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

«Коли ставиш дім, будуй його для обох частин свого єства – душі і тіла. Коли вдягаєш і прикрашаєш тіло, не забувай і про серце.
(Г.Сковорода)

Коли щось продаєш чи купуєш, **пам'ятай про Бога!**

Кожна людина мріє жити у затишній домівці. І для цього інколи доводиться купувати, продавати або будувати житло.
А всі формальності, пов'язані з цим, спрямовані на отримання прибутку, але не можуть суперечити закону,
тому що це людські гроші і людські долі…
Дорогі наші читачі, якщо у вас виникають юридичні питання, пов'язані з продажем чи купівлею нерухомості, ми надамо безкоштовні консультації за тел.:

0672773777
Михайло Стефанишин

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net